

Cronica Timpului

Motto:
„Societatea e mișcare,
statul e stabilitate!”

Mihai Eminescu
1850-1889

Publicație de cultură, atitudine
și performanță

UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA

Director general DORU DINU GLĂVAN

Redactor-șef RODICA SUBȚIRELU

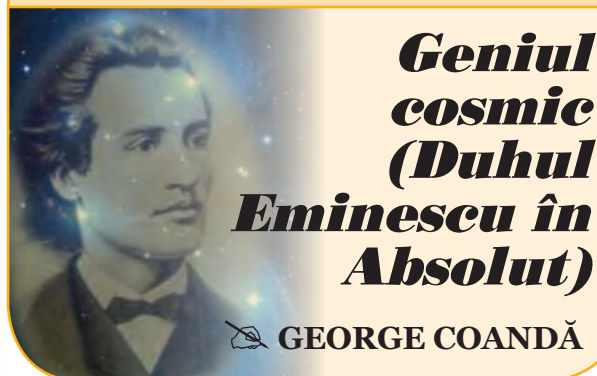

Mihai Eminescu

„Cotropirea economică a Apusului nu ne poate strivi decât cu complicitatea ignoranței și ineptiei noastre. Întâmpinând-o cu puteri organizate, ea ar putea fi binefăcătoare” (TIMPUL, 15 ianuarie 1882)

» pag.2

» pag.5

**Geniul cosmic
(Duhul Eminescu în Absolut)**

✍ GEORGE COANDĂ

» pag.7

**Interviu cu
scriitorul
Ion C. ȘTEFAN**

✍ NICOLAE VASILE

» pag.12

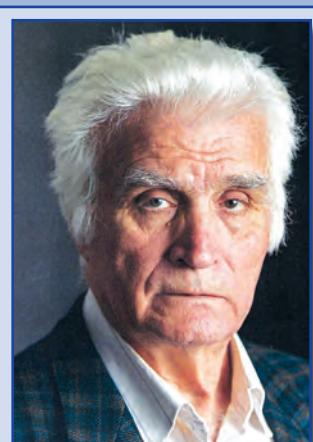
**Creația poetică
a lui
Theodor
Damian, la
confluența
cu celelalte
valori
spirituale**

✍ IOAN N. ROȘCA

» pag.10-11

Prof. pictor
**Cojocaru
Vergil-COVER**,
membru
al Uniunii
Artiștilor
Plastici din
România,
secția pictură,
prezintă
artiști plastici:

- Alicsandrina Stroe
- Emil Pieloiu
- Adelmo Prini
- Claudiu Alin Oltean

Eminescu

„Cotropirea economică a Apusului nu ne poate strivi decât cu complicitatea ignoranței și ineptiei noastre. Întâmpinând-o cu puteri organizate, ea ar putea fi binefăcătoare”

Două serii de idei sunt chemate a agita adânc opinia publică din țară: 1) organizarea muncii agricole; 2) crearea și apărarea muncii industriale; amândouă de-o valoare egală, chemate a asigura existența națională a statului nostru în contra primejdiilor politice ce pot veni din nord-vestul Europei, a cotropirii economice ce poate veni din Apus.

Iată idei vrednice de-a agita pe români, dar vrednice și de-a-i uni, pentru a căuta soluțiunea cea mai practică și mai patriotică totodată.

Degeaba foaia guvernamentală încearcă a ne face pe noi românii mai rai decum suntem; în fundul inimei, de câte ori e vorba de interesele țării, ne putem uni, adesea chiar și roși cu albi și albi cu roși. [...].

Să începem cu cestiunea agrară.

Cestiunea raporturilor între proprietatea mare și cea mică nu e pur și simplu economică, ci amenință a degenera în cestiune națională, de existență chiar pentru statul nostru și pentru naționalitatea română.

Țăranul, în Moldova mai cu seamă, sărăcește și scade la număr, iar urmarea acestei stări de lucruri, ce se putea prevedea cu siguranță matematică, e că și proprietarii mari dau îndărăt, că moșiile încap pe mâni străine și împreună cu ele influența determinantă asupra sortii istorice a acestei țări. Stările de lucruri din Moldova de nord cată să fie înspăimântătoare. În Dorohoi, județ puțin populat, au murit într-un singur an (1877) cu 1126 țărani mai mult decum s-au născut, în Botoșani cu 300, tot astfel în Iași, în Suceava, pe când în aproape tot restul țării populația rurală e-n continuă creștere. Vlașca, Râmnicu-sărat, Ialomița, Ilfovul prezintă chiar foarte însemnate sporiri. Oare nu se va mira oricine aflând că în județul Brăila populația rurală crește cu 2.500 inși pe an pe când în învecinatul Covurlui această creștere se urcă abia la 900?

E știut apoi că suflarea cuceritoare a Mizeenoptii e mai tare spre Moldova. Ce sâmbure de rezistență ar putea prezenta în contra vreunei călcări o țară compusă din proletari agricoli, proletari negustorești, precum e marea majoritate a evreilor și o mână de boieri cufundați în datorii?

Cu toate acestea moldovenii sunt mai buni agricultori decât muntenii. Dar ce folos? Raporturile sunt în adâncul lor nesănătoase, între popor și clasele dirigente s-au întrepus o întreagă rasă sterilă de mijlocitori, care ruinează și pe unii și pe alții, înzestrată cu toate instinctele rapace ale lipsei de patrie și ale lipsei de tradiții. Când ne-aducem aminte de starea de odinioară din Moldova, când proprietari

și săteni nu erau oameni deosebiți, ci vechi prietini neam de neamul lor, cu raporturi întemeiate de amândouă părțile pe-o absolută bună credință, și le comparăm apoi cu procedurile vestitului Uhrinovski și vedem țara plină de arendași și proprietari evrei, ni se face silă și... scârbă de-o cădere atât de cumplită. Ajunsesse lucrurile că întindeau jidanii oameni bătrâni și cinstiți la pământ și le scuipau în gură!! Aceasta sub un guvern liberal, sub legi liberale, în județul cel mai roșu din Moldova, în Dorohoi.

Această stare dinlăuntru nu poate ținea înaintea, căci, afară de neajunsul ei în sine, mai cuprinde mari primejdii politice.

Prin ea se agravează primejdiile de dinafară, cari rămân neconținut atârdate asupra-ne. Să nu vorbim de curentul de cotropire politică din partea slavilor, de cari suntem împresurați din toate părțile; acesta e cunoscut îndeajuns și viu în conștiința oricui. Un altul, de cotropire economică, vine despre Apus, de care putem vorbi mai liber, pentru că el nu ne poate strivi decât numai cu complicitatea ignoranței și a ineptiei noastre, pe când, întâmpinându-l cu puteri organizate, el ar fi mai mult binefăcător decât stricăcios. Acest curent cată să-l caracterizăm asemenea, căci, dacă cel dintâi devine periculos din cauza slăbiciunii noastre, al doilea contribuie a ne slăbi și mai mult și a face din poporul nostru un popor inept, incapabil decât de salahorie agricolă.

Nu mai e azi îndoială asupra țintei a o seamă de politici germani de-a preface Orientul într-un teren de colonizare și a abate spre el superfluența de populațiune care merge azi să alimenteze puterea de producere a Statelor Unite. Astfel cel mai genial dintre economiștii germani, Friedrich List, în „Sistemul său național de economie politică” (Cartea IV, cap. 4), după ce propune diferite mijloace pentru a pune mâna pe întinderile meridionale ale Americii, nu uită nici țările noastre.

Aceeași politică, de colonizare ar trebui să se urmeze în privirea Orientului, a Turciei europene, a țărilor Dunării de Jos. Germania are un interes nemărginit de-a vedea domnind în acea regiune siguranța și ordinea și emigrația care se va îndrepta în acea parte e cea mai lesnicioasă pentru indivizi și cea mai folositoare pentru națiunea germană.

Cu de cinci ori mai puțini bani și timp decum costă transportul pe malurile lacului Erie, un locuitor al Dunării de Sus poate merge în Moldova ori în Țara Românească sau în Serbia sau pe țărmul de sud-vest al Mării Negre. Ceea ce-l atrage de preferință către Statele Unite e marele grad de libertate, de siguranță și de ordine care domnește acolo. Dar în situația în care se află Turcia nu va fi cu neputință statelor germane ca, în înțelegere cu Austria, să opereze în starea socială a acelor locuri îmbunătățiri cari să nimicească piedecile colonilor germani, mai cu seamă dacă guvernele vor fonda companii de colonizație, la cari vor participa ele însele și cărora le-or da un sprijin stăruitor. E dar în interesul statelor asociate ca Austria să faciliteze cât se poate de mult negoțul de tranzit pe Dunăre, ca navigația vapoarelor de pe acest fluviu să ia o mare activitate și ca spre acest sfârșit să fie

susținută cu vigoare de către guvernele Germaniei. [...].

Genialul List a scris acum patruzeci și mai bine de ani. De atunci încoace Societatea de Navigațiuni îngrijește de tranzitul necesar și colonii numeroase de manufacturieri și industriași au împânzit țara noastră.

Iată dar situația în care ne aflăm. Ne-am modificat legislațiunea după placul străinilor. Toate garanțiile de inalienabilitate a bunurilor imobiliare s-au dus din obiceiul pământului, ca și din legile scrise, și, neavând nici industrie, nici negoț, suntem în pericol a pierde până și țărâna cea amestecată cu oasele strămoșilor.

Incidit in Scylam qui vult vitare Charrybdin.

Înghesuți între două influențe egal de puternice și egal de primejdioase, reze-mul nostru nu poate fi decât în țară, în întărirea ei, în dezvoltarea aptitudinilor ei.

Pentru aceste cuvinte, nemaivorbind de practicitatea imediată a lucrului, toată grija noastră cată să se îndrepte spre cele două ordini de idei de-a căror soluțiune salutară atâr-nă chiar existența patriei noastre.

Nu credem că și opiniile cari s-au ivit în discuția acestor idei ar putea să servească de pretext în luptele politice. Dacă roșii sunt de înlăturat de la regularea lor cauza e nu că ne-am îndoi de patriotismul lor, ci pentru că s-au dovedit cu totul incapabili de-a pricepe o mare idee organică, pentru că, în mare majoritate, sunt prea ignoranți, prea necunoscători de istoria și obicei-le țării pe de-o parte, de știința vastă a organizării muncii pe de alta.

[TIMPUL, 15 ianuarie 1882]

Articole politice

La sediul ICR din Aleea Alexandru nr. 38, a avut loc o nouă întâlnire a iubitorilor de Eminescu, organizată de UZPR, moderator fiind Doru Dinu Glăvan, președintele Uniunii.

Clădirea în stil neoromânesc, impunând prin sobrietate, rafinament și monumentalitate, creație de referință a arhitectului Petre Antonescu (elev al lui Ion Mincu), amintește prin unele detalii de capodoperele sale bine-cunoscute: *Primăria Capitalei*, *Palatul Kretzulescu*, *Facultatea de Drept*, sediul fostei bănci *Marmorosch-Blank*, *Arcul de Triumf*, *Institutul de Istorie "N.Iorga"*, *Academia di Romania* de la Roma etc.

În inspirația sa alocuțiune de deschidere a evenimentului, Doru Dinu Glăvan a subliniat faptul că toamna aceasta a debutat cu un nou sezon de superbe sărbători ale spiritului, marcând începutul celui de-al șaptelea an de când seratele au luat naștere. Tălmăcind importanța lor, domnia sa a subliniat faptul că, deși au ajuns puncte de mare interes în calendarul întâlnirilor elitelor culturale bucureștene, este nevoie de un angajament și mai susținut din partea cât mai multor membri și susținători ai UZPR, care să ridice valoarea acestor manifestări de spiritualitate, asigurând diversitatea subiectelor abordate și consecvența opiniilor susținute. În calitatea sa de susținător convins al acestui eveniment cultural artistic, președintele UZPR a subliniat, totodată, spiritul angajant al domnului general Mircia Chelaru, contribuția substanțială, elanul dinamizator la aceste întâlniri, precum al doamnei Rodica Subțirelu, al domnului Dan Toma Dulciu, precum și aplombul debordant al cunoscutului jurnalist **Miron Manega** care, ca de obicei, a deschis serata cu evocarea unui semnificativ pasaj din opera „*Luceafărului*”, sub motoul „*De la Eminescu cetire...*”.

Serata „Eminescu, jurnalistul” 14 octombrie 2019

Clementina Timuș, o rafinată și elevată prezentă la seratele eminesciene, a prezentat un succint tablou al *Festivalului Internațional „George Enescu”*, cu detalii de culise, cu creionări ale capodoperelor prezentate, ale artiștilor invitați.

Prima ediție a acestui festival a avut loc în 1958, la trei ani după ce Enescu a decedat, iar de atunci și până în prezent s-au desfășurat un număr impresionant de spectacole în țară și în lume. Mesajul de anul acesta, la a 24-a ediție (cu repetabilitate la 3 ani) este „Armonia în lume”. După unele aprecieri acest festival este de aceeași talie cu cel de la Salzburg. În aplauzele celor prezenți doamna Timuș a primit din partea UZPR o diplomă pentru contribuția la această ediție a seratelor.

Domnul Doru Dinu Glăvan a continuat cu prezentarea a trei volume de versuri – *Din Basabia, poeme alese* – poezii scrise de Grigore Vieru, Dumitru Matcovschi și Nicolae Dabija. Ele au fost cuprinse în programul evenimentelor legate de Centenarul UZPR, ca simbol al respectului față de martiri ai spiritului românesc, din spațiul Basarabiei. Proiect susținut și de Guvernul României. Câteva exemplare au fost oferite celor prezenți la serată.

Ca invitat la Serată, reporterul **Ilie Pinte** (*Radio-România*), din Petroșani, a oferit, ca un jurnalist complet, un regal de fotografii de război, cu imagini impresionante surprinse pe frontul sângeros din Afganistan. Nu știi ce să apreciezi mai mult, dramatismul tragic al imaginilor surprinse, eroismul de netăgăduit al autorului acestei expoziții document, un pictorial al suferinței și dramelor războiului sau povestea din spatele fiecărui personaj. Expoziția „*Afganistan – Chipuri de Război*” a rămas în memoria celor prezenți prin mesajul de nedisimulată autenticitate.

Domnul Miron Manega a înmănat, din partea UZPR, lui Ilie Pinte, *Distincția Credință și Loialitate*, pentru talentul, devoțiunea și responsabilitatea puse în slujba înnoșării profesiei de jurnalist. Expoziția lui Ilie Pinte va rămâne la ICR până pe 25 octombrie a.c., ziua Armatei Române.

Președintele Uniunii a invitat pe fostul șef al Mare-lui Stat Major al Armatei, Generalul **Mircia Chelaru**, să rostească câteva cuvinte despre misiunea ostașilor români în asemenea momente. Domnia Sa și-a început cuvântul subliniind că „*Fotografia prinde clipa*”.

În sfârșit, un alt invitat la Serată, un corifeu al presei post decembriste din sudul Moldovei, jurnalistul **Dumitru Marin**, fondatorul *Trustului Media Vaslui*, a expus avatarurile, sacrificiile și strădaniile sale și celor ca dânsul în slujba jurnalismului, adevărului și oamenilor. Cu 62 de ani în jurnalism, cu mari realizări în radio, televiziune, presa scrisă și reviste de cultură, a transformat Vasluiul într-un județ al presei, de al cărui nume este legată prima televiziune privată autorizată din România.

TANȚA TĂNĂSESCU

Din nou serata „*Eminescu, jurnalistul*” la Centrul Cultural „Mihai Eminescu”, din strada Jean Louis Calderon nr. 39. Serata a fost deschisă de moderatoarea evenimentului, doamna **Rodica Subțirelu**, prin *De la Eminescu citire...* - reflecții eminesciene selectate din ziarul „Timpul”.

Apoi, profesorul și pictorul **Vergil Cojocaru-Cover** a definit pictura prin *Imagine, muzică și cuvânt*, prezentând un expozeu de excepție. Pictorul Cojocaru-Cover este pentru noi un exemplu prin implicarea sa în sprijinul dezvoltării culturii și promovării valorilor românești autentice.

Se spune că fiecărui om îi este dată o scânteie de spiritualitate, dar e datorită lui s-o descopere și să o însuflească. Spiritualitatea și știința sunt două surse importante ale evoluției și bunăstării, având posibilitatea de a ajuta omenirea să se confrunte cu provocările ce o așteaptă. *Evoluția prin spiritualitate* s-a numit expozeul dnei **Rosemarie Haineș** - doctor în sociologie, profesor specializat în știința comunicării, realizator TV, care a

Serata „Eminescu, jurnalistul” 28 octombrie 2019

încercat să răspundă unor întrebări launtrice ce își au sălașul în adâncul ființei noastre, în dorința noastră de a le descoperi și de a le înțelege pentru ca, ulterior, să înțelegem evoluția spirituală a lumii noastre.

Elena Santamaria, profesor de filologie hispanică, autor de succes, o iubitoare a folclorului românesc și interpretă deosebită, a emoționat profund auditoriul prin expunerea sa *Incurșuni folclorice eminesciene* în

înstrăinarea mea. „Cât am trăit eu în străinătate cântărea de poezii a lui Eminescu și cântecele Mariei Tănase au constituit toată România mea, oxigenul care îmi dădea viața, să trăiesc, să sper la ceva mai mult, fiindcă eram ferm convinsă că acela nu era locul meu în lume și că trebuia să revin la locul care mi-a fost destinat prin naștere” - a spus Elena Santamaria, care în peregrinările sale prin America, Australia și Spania a avut multe activități culturale și umanitare.

Teatrul Nostrum a prezentat o serie de momente satirice interpretate de: **Corneliu Zeana**, **Mariana Anghel**, **Viorel Speteanu**, **Rodica Subțirelu**, **George Vlaicu**, **Carmen Bobocescu** și **Vergil Cojocaru-Cover**.

Finalul Seratei i-a aparținut talentatei actrițe **Doina Ghițescu**, cu un moment spumos ca o cupă de șampanie culturală a evenimentului.

MIHAELA RUSU

„CRĂCIUNUL CARE MI-A SCHIMBAT VIAȚA”

DANIELA GUMANN

A fi și a avea... înțelegere și accepțiune...

„Scrierile mele sunt numai mărturisiri din realitatea cotidiană, din viața trăită”, spune **Daniela Gumann**, autoarea volumului „Crăciunul care mi-a schimbat viața”. Un volum în care este vorba despre oameni și fapte, scris într-un mod tranșant, până la exclusivismul datorat experienței proprii în desăvârșita putere de a înțelege...

La construcția acestui volum au stat la bază mai multe chestiuni. În primul rând condiția cvasi-autobiografică a autoarei, care trăind de ceva timp în acest mediu de badante (și ca experiență proprie, și ca femeie de afaceri în acest domeniu!) a cunoscut numeroase persoane al căror destin s-a alțoit pe alte pământuri, departe de ținuturile natale. Cititorul va vedea că acest fapt dă o veridicitate deosebită textului, așezându-l în coordonatele reale ale întâmplărilor.

Apoi, titlul romanului **Crăciunul care mi-a schimbat viața** arată credința în Dumnezeu, dând o nuanță profund creștină acestei sărbători, împodobind-o cu tradițiile ce-și trag sorgintea de demult și, ca o consecință, fixează surpriza momentului neașteptat când începe această poveste.

Și, iată că, în subsidiar, în componența întâmplărilor, se insinuează un vechi proverb românesc. Desfășurând succinta cțiune a romanului, cititorul va constata că: „Tot răul este spre bine!”

Povestea începe la Iași, în zilele Crăciunului din anul 2000. Să vedem...

Familia Vasiliu, onorabilă și aparent bine încheagată, oare cum înstărită, cu o casă frumoasă... Carmen, 49 de ani, soțului, Robert și fiicilor Angela, elevă încă, fire neconformistă, ea are un prieten la care înnoptează uneori cu acceptul părinților... Zi de Crăciun, brad împodobit și cadouri surpriză, preparate speciale pentru masa festivă... Rămăși singuri la o cafea, Robert își anunță intempestiv soția că acum, după 20 de ani de căsnicie, va înainta divorț pentru a se căsători cu Mara, iubita lui, pe care o va aduce în casă. Despre acest fapt știe și fiica lor, care îi este alături. Total surprinsă, Carmen renunță la tot și în câteva zile pleacă, angajându-se în Italia, ca îngrijitoare bătrâni, badantă, la doamna Rafaela din Roma, fără a comunica familiei unde se află. După ceva timp, devine însoțitoare pentru doamna de Vasco, mama doctorului Francesco Vasco. Stăpână a unui castel foarte vechi, aceasta este o persoană stilată, care, impresionată de biografia româncei cu studii univeritare, nevoită să muncească astfel, îi oferă o bogată viață intelectuală și încurajează relația acesteia cu fiul său. Peste câțiva ani, atunci când Angela își invită mama la căsătoria sa, Carmen vine la nuntă însoțită de Francesco, cel care o iubește și o cere în căsătorie. Întâlnirea celor două cupluri, Robert-Mara și Carmen-Francesco, decurge civilizat. Aceasta este povestea din roman...

Avem o scriere epică, dar în același timp dramatic prin dinamica neașteptată a acțiunii, în care o întâmplare, mai mult sau mai puțin reală, construiește prin pana autoarei un melanj surprinzător, cu formula atât de bine cunoscută de *poveste* în *poveste*, din care cititorul află relația dintre Carmen și Robert, povestea lui Francesco, bărbat divorțat și, desigur, povestea de iubire ce se înfiripă între Carmen și Francesco. Personaje de o anumită vârstă, a căror

trăire intimă, viață interioară, se așterne ca o fereastră a sufletului deschisă psihologiei analitice, în care, cu obiectivitate perfectă, autoarea Daniela Gumann prezintă comportamentul oamenilor, fără a judeca pe nimeni, neputându-se extrage atitudinii de simpatie, comprehensiune față de ceilalți, pe care o manifestă cu seriozitate pentru a spune ceea ce are de spus. Totul sugerat de dialogul bogat reprezentat, ceea ce dă un ritm alert romanului.

A fost necesar ca autoarea însăși să fi trăit acea atmosferă pentru a crea tipologii atât de veridice, precum Carmen, eroina romanului, doamna Coca, fosta profesoară de chimie, Virginia, intermediara din Italia, doamna Rafaela și doamna de Vasco, cele care au nevoie de ajutor. Și, mereu alături, chipul și glasul sfătuitor al mamei, care de dincolo de viață îi veghează drumurile. Intenția de a realiza astfel de tipologii, atât de veridice, cere din partea autoarei calități de grup. După o experiență personală în domeniu, prozatoarea Daniela Gumann se simte ca făcând parte din grup și de aici rezultă înțelegerea cu care se apropie de toate trăirile personajelor sale, înțelegându-i fiecare comportamentul, fie el pozitiv sau negativ. Dramatismul psihologic al personajului principal elimină tot ceea ce ar fi putut fi convențional și doar atât. Carmen are îndoieli, își caută propriile vini ce ar fi putut genera un astfel de deznodământ și se compară cu ceilalți migranți. Dar, nu! Un fel de infirmitate social cauzată de necesitatea de a pleca departe de casă, determină un anumit comportament al oamenilor (al personajelor, în cazul acestui roman), care, categoric, se manifestă altfel decât de obicei, aflându-se în alt mediu, total diferit de cel de acasă, cu care erau obișnuiți și primind, desigur, o altă stare socială, uneori pozitivă sau negativă.

Scriitoarea Daniela Gumann creează personaje bine structurate, care relevă o lume corect concepută de autoare, care analizează raporturile dintre oameni cu o putere realistă a zugrăvirii vieții lor sufletești. O viață în care predomină nostalgia dezrădăcinării, influențată masiv de locurile și de condițiile noi de trai, în dorul de casă cu tot ceea ce înseamnă acest lucru: familie, iubiri, ținuturi natale, tradiții, amintiri și speranțe.

Autoarea scoate toate aceste simțăminte din sanctuarul sufletului său și, în cărțile sale, pline de o infinită finețe, le atașează cu tandrețe personajelor pe care le înțelege și le iubește. Sentimentele sale de empatie vibrează profund în fața marilor probleme de viață cu care se confruntă acești oameni. Este adevărat că rareori își poate refuza un fel de instinct al compensației, dar întotdeauna despre femeie și sentimentele inspirate de ea, autoarea alege doar ceea ce este curat, fără nuanțe impudice, ca într-o solidaritate omenească, normal în neamul și în grupul celor dezmoșteniți.

Scriitoarea Daniela Gumann este solidară alături de ființele a căror poveste o cheamă prin scrisul său. Mame care muncesc departe de țară pentru a asigura un trai mai bun copiilor rămași acasă, mai îndestulați poate cu jucării și dulciuri, dar mai săraci de căldura părintească. O săracie ce lasă urme adânci în

sufletul lor fraged, căpătând adesea nuanțe contorsionate. Femei deziluzionate de o iubire înșelătoare și care se aruncă în necunoscut cu speranța unui alt destin mai fericit.

Stilistic, menționăm modul alert al dialogului bogat, însoțit de descrierile de interioare ale caselor în care trăiește eroina și a locurilor istorice, monumentelor, pe care le vizitează. Nu lipsește nici împletitura de constatări și reflecții auctoriale, pline de emoțivitate față de migranți, ori pentru tinerii din **generația fulgilor de zăpadă** și față de cei aparținând altor neamuri; nici comparațiile de natură politică (atât cât aceasta a influențat destinul atâtor oameni). Și, în mod deosebit, despre amintirile din copilăria sa, când vizitele la bunici conturau adevăratele valențe ale sărbătorilor tradiționale. Dacă la toate acestea adăugăm amănuntele legate de modul în care decurge o afacere în malaxorul căreia a intrat Carmen (vezi episodul cu Virginia, intermediara a cărei cupiditate scoate în evidență partea neplăcută a lucrurilor), nici nu putem hotărî cât din această scriitură este, pur și simplu, roman sau caracterul său de roman social devine un adevărat manual de învățătură.

Daniela Gumann este un scriitor interesant și atrăgător prin tematica mereu actual cuprinsă în romanul **Crăciunul care mi-a schimbat viața**, un volum peste paginile cărui cititorul nu poate trece nepăsător. Am mai întâlnit aceeași preocupare și în volumul **Îngrijitoarea – o poveste de viață trăită**. Și, iată acum, un alt fapt de viață, ce relevă un fel de sfadă cu aceste condiții socio-profesionale impuse de vremurile actuale. O proză tandră prin înțelegerea totală, dar, în subsidiar, vehementă, protestatară, fapt ce-i dă o vigoare neașteptată și centreează totul pe un singur gând: **Nimeni nu poate defini fericirea. Pentru fiecare înseamnă altceva. Poate asta o face atât de specială. Vedeti?! Pentru dumneavoastră fericirea înseamnă să ai, pentru mine, fericirea înseamnă să fiu.** Și Daniela Gumann este hotărâtă să fie!...

LUCIA PĂTRAȘCU

(Poet, prozator, publicist în reviste literare, lector, comentator și prefăcător de carte)

Între două viziuni caracterizatoare perfect antinomice, una fiind ricanator/blasfemiator de un absurd absolut, cei ce le-au emis considerându-le, fiecare pe a sa, de necombătut, ne-am trezit noi, românii, în fața a ceea ce am putea numi „**paradoxul Eminescu**”. Și, de ce nu, ar fi trebuit să ne așteptăm la așa ceva, ținând seama de caracterul, psihologic vorbind, dihotomic al neamului românesc. Pentru că, oricât ne-am venera acest neam, cât ni se mai îngăduie de unele instanțe globalizatoare (New World Order), care prin diabolice tehnici de manipulare (rețelele de social media) a mentalului colectiv (a conștiințelor) lovesc pervers în identitatea națională, ținta fiind extincția României, ca stat și națiune, deci, oricât ne-am venera neamul - și este a ni-l iubi acum mai mult ca oricând -, de bun simț ar fi să-i recunoaștem și tarele din ADN-ul său etic, cum sunt, printre altele, scurta ținere de minte a trecutului istoric, oricât ar fi de glorios, negarea valorilor care-l definesc și-l particularizează în concertul Umanității, lăsându-se „luat de val” (la impulsuri externe interesate de natură colonialist dictatoriale și ale unor așa-zisi „directori de opinie” din interior mancurtizați) și pentru că „așa e moda”/a fi „în trend”, sau spiritul de bășcălie (nu caragialesc, ci șmecheresc de bodegă) aplicat anulador jemanfist la orice și la totul.

Le-am amintit aceste tustrele tare pentru că, grotesc, din păcate, și maculator, l-au atins pe **Eminescu** după „schimbarea la față a României” din decembrie 1989, o schimbare de destin care a deschis, de românii nu le-a venit a crede, o apocaliptică „cutie a Pandorei”, din care au țâșnit și parcele infernului împotriva marilor valori ale culturii naționale. Și, oportunistii „europeniști”, și cavalerii horror ai globalizării (a se citi: neomarxismul internaționalismului „vremurilor noi” din țările Europei de la est de „Cortina de fier” eliberate din gulagul comunist) în cine și-au purtat otrava, în primul rând, distrugătoare de valori identitare românești, conform unui patapievicism ignobil, instaurat ca ideologie antinațională, antireacție, zice-se, la „cultura luptei de clasă”, a unei false „societăți civile” (elitiste)? Ei, bine, în nimeni altul decât în **Eminescu**! N-am să fac greșala, impardonabilă, de a mă coborî la nivelul de pubelă al viziunii vituperatoare asupra lui **Eminescu**, o expurgare fetidă produsă de ideologismul filosofico-cultural patapievicist, căci, românii, deja sunt oripilați de aceste viziuni morbide, dezavuându-le, chiar dacă au ținere de minte scurtă (în unele cazuri au o drastică memorie, justițiară, când le sunt înjunghiate valorile intrinsece, adică acelea ce fac parte din organicitatea ființei lor, resimțindu-le ca pe o înjunghietură în propria lor alcătuire trupească), iar jemanfismul le este stigmatizarea acestui rău antiromânesc.

Oricum, Eminescu rămâne, etern, nemuritor și rece la insanițările de sorginte patapievicistă/elitismului globalistă versus identitatea culturală națională.

De la aprecierea superlativă a lui **Noica** despre **Eminescu** – „**Omul deplin al culturii române**” – la alegația „**elitiștilor**” de a nu ne face din el un mit național suprem, pentru că, astfel, românii ar arăta lumii că n-au depășit stadiul preistoriei închinându-se la idoli (asta ar însemna că italienii, francezii, englezii, nemții ori americanii tutelati de Statuia Libertății, care încă nu sunt o națiune, și care-și promovează cu fervoare miturile naționale de tot felul, sunt încă în faza de „copilărie a omenirii”), eu, unul, în asumată cunoștință de cauză, îndrăznesc să privesc mai sus, spre taina galaxiilor, chiar dacă voi fi acuzat de un avânt omagiator/adorator hazardat, dovedindu-mă, **ipso facto**, neeuropean/neglobalist și un antineomarxist naționalist. Primesc cu seninătate acuza. Fie ce-o fi. Și decretez, pe răspundere personală, că, mai mult decât „**omul deplin al culturii române**” **Eminescu** este **Geniul cosmic** al Spiritului românesc, și nu numai.

Dacă aș spune că **Eminescu** a văzut lu-

Geniul cosmic (Duhul Eminescu în Absolut)

mina lumii omenești într-un spațiu magic, încărcat de energie creatoare cosmică, m-ați crede? Și n-o spun din „patriotism local”, pentru că soarta a făcut să nu mă fi născut acolo, ci undeva prin ținutul românesc al Crișanei, și îmi duc traiul într-un alt spațiu binecuvântat al acestei țări cu chip de luceafăr – România. Este cel al Târgoviștei voievodale. Și acel spațiu magic, priviți vă rog pe hartă, se află în extremitatea de nord-est a acestei patrii, cuprins într-un triunghi de munți legendă – muncele dulci –, ape lucii (lacuri verzi și albastre) – codri de aramă – păduri de argint care „poartă suflete sub coajă”, înhorbotate cu iarbă parcă de omăt, peste care se arcuiește „văzduhul tămâiet”, un triunghi, deci, de o frumusețe dumnezeiască. Și acestui spațiu i-a fost hărăzit să dăruiască românilor o „chintă regală” de genii: **Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, Ciprian Porumbescu, Vasile Conta și George Enescu**. Cariatide ale unui templu moldav-bucovinean al Poeziei, Istoriei, Filosofiei și Muzicii.

Dar unul singur a fost să fie, și a rămas, Geniul cosmic: Mihai Eminescu. Și, de bună seamă că ursitele i-au predestinat și numele, într-un cod al cosmicității/eternității.

Numele său este izvodit latinește dintr-un adjectiv al excepționalității EMINES (dominant) cu sensuri semantice într-o ordine universală a **absolutului**, EMINENT - EMINAMENTE - EMINENȚĂ, și, odată ce eclatanța polivalentă a operei a devenit inextingibilă, s-a impus cu autoritate EMINESCIANISMUL, ca fenomen distinct și indelebil în concertul mondial al culturii, expresie, *ad perpetuam rei memoriam*, a Duhului vernacularității românești.

Îerte-mi-se această savantă demonstrație antroponomastică, nu mă îndoiesc că o vor mai fi făcut și alții, am vrut însă să pun în acord predestinarea numelui cu predestinarea existențială a geniului care include în **masa sa critică** însemințarea zodiacală a constelațiilor din cerul lui ianuarie, tutelator al nașterii **Eminecului**. Pentru că, dacă luăm în seamă afirmația indubitabilă a lui **Carl Sagan**, și nu am avea nici un motiv să n-o luăm, cum că suntem o **pulbere de stele**, adică din materie cosmică suntem plămădiți și în aceeași materie ne topim la capatul drumului nostru **în viu**, continuându-ne **a fi** în avatarurile cosmice, în ființa **Eminescu**, de bună seamă că, Universul, trebuie să fi fost atât de generos încât l-a alcătuit cu un plus de energetism galactic creator din vrerea Demiurgului divin. De unde, deci, imanentismul geniului cosmic al lui **Eminescu**, Poetul polihistor conștientizând această **stare de fire** uranică: „**Din chaos, doamne-am apărut/ Și m-aș întoarce-n chaos...**” Acel Chaos/Cosmosul pe care-l străbate în ani-lumină **Hyperion**, personificare deistă a Luceafărului (planeta Venus)/ego-ul astral al Poetului, și pe care, în cheie astrofizică, devansându-l, și pe **Enstein**, și pe **Hubble** („deplasarea spre roșu”) îl decriptează înțelegându-i mecanica/cosmonomia, mărturie a extraordinarului apetit al lui **Eminescu** întru Cunoaștere hermeneutic axiologică holistică: „**Porni luceafărul. Creșteau/ În cer a lui aripe/ Și căi de mii de ani treceau/ În tot atâtea clipe/ (...) Și din a chaosului văi, / Jur împrejur de sine/ Vedea c-n ziua cea de-ntâi/ Cum izvorau lumine**”.

Dar cum nu mi-am propus să analizez poetica cosmogonică a lui **Eminescu**, nu am făcut altceva decât să relev relația **întru a eului cosmic** (eongeneză) și **eului creator** (eminescunicitate). Rezultanta, reiterez: EMINESCIANISMUL. Ceea ce se poate traduce într-o aristotelică transcendențialitate: **Duhul Eminscu în Absolut**.

Cum am mai spus, **Eminescu** a fost un spirit polihistoric. Literator universal, jurnalist incisiv, până azi inegalabil, și istoric analitic, filosof de introspecție social critică, adept al dialecticii ideilor pe duct kantiano-hegeliian-schopenhauerian, și lingvist surprinzător (amintesc gramatica-i sanscrită), cercetător pasionat și aplicat al tainelor Universului, un **cogitabund**, în fond, un **spiritus rector** al națiunii sale pe care a iubit-o pătimaș, dar nu i-a trecut cu vederea viciile, opera sa, atât de complexă și, într-un anume fel, sui-generis pentru secolul în care a trăit, fiind, și atunci, și astăzi, desigur va fi și în viitor, Marea Carte de Învățătură a neamului românesc.

Este locul acum, fiindcă am vorbit de cosmicitatea geniului lui **Eminescu**, să fac o trimiteră ontologică la zămis-

sacralizat cu care s-a aflat într-o intimă comuniune, și euharistică, și cathartic-karmică – adică **întru, existențialmente** – și care **stare ființial-spirituală** urano-htonică i-a fost acel reactor miraculos care a făcut din el un **homo artifex universalis**.

De ce este Eminescu Duhul românesc în Absolut din punctul meu de vedere? Să spun că, la noi, românii, duh, într-o explicație de dicționar polisemică are o conotativitate bogată de la suflet la una din ipostazele Sfintei Trinități, respirație (suflare/răsuflare), caracter (fire), ființă supranaturală, aspirație, inteligență, dar, iconografic, hulub sacru, sau, tot sacru, nor luminos, de unde și derivatele duhovnic/duhovnicie/duhovnicesc.

celor interesați de **Eminescu**, două opinii, și inedite, și convergente simpatetic ale unor ilustre instanțe cărturărești românești. Astfel, savant, **Constantin Noica**, iată: „**Dintr-o perspectivă românească [...] vom spune că ființa nu se ivește din, sau nu se opune la ceva de ordinul neantului; se ivește din haos și se opune acestuia. Dincolo de fondul permanent de ființare – care ar putea fi: unda, lumina, câmpul electromagnetic, sau cine știe ce element ca hidrogenul –, ființa dă întemeiere unor făpturi de o clipă, de felul «lumilor pierdute» din versul lui Eminescu: «De atunci și până astăzi colonii de lumi pierdute/ Vin din sure vâi de chaos pe cărări necunoscute.» Ori de câte ori la începutul lucrurilor este conceput neantul, el descumpănește gândirea și se dovedește a fi o falsă problemă (...) Neantul nu are sens decât la capătul lucrurilor. El intră în neființă, sfârșesc la ea.»** („Sentimentul românesc al ființei”, Ed. Eminescu, București, 1978, pag 67)

Mai terestru în viziune, cu trimiteri la mitologic, **G. Călinescu** crede că, „**Geneza din «Scrisoarea I» are desfășurarea mitului ca și Facerea din Rigveda pe care se bizuie, cu deosebire că în locul obișnuitelor divinități apar unități enigmatice: Ființa, Neființa, Nepătrunsul, Muma, Tatăl. Această metodă mitologică, cu sunete de gândire modernă, e a lui Goethe și nu e deosebită de a anticilor, fiindcă Jupiter, Febus, Diana, Venera sunt și ele noțiuni despre univers. Dumnezeu – Tatăl care se împreună cu Chaosul – Muma spre a da naștere lumii sunt eroi de basm [...]. Chiar când, ca în «La steaua», gândul cade în câmpul experienței, dar a unei experiențe deductive cu mijlocirea calcului, mintea, ieșită din relațiile ei strâmte, tactile și vizuale, se înspăimântă și legea stăbaterii luminii siderale devine un mister producător de fioruri poetice**” („Istoria literaturii române de la origini până în prezent”, Ed. Minerva, București, 1982, p. 470)

Însă G. Călinescu este convins că această „geneză” mitopoetică din „Scrisoarea I” ne deconspiră „absolutul lui Eminescu”.

Cele două viziuni, noiciană și călinesciană, la care am făcut apel, fiind, să zic, de autoritate/notorietate, doar au deschis dezbateră care are un câmp larg de desfășurare în viitor, **Eminescu**, cu atât mai mult, putând fi descoperit în abisalițiile sale cosmice care au generat, în existența sa pământeană, **creația**, iar după, în eteritatea-i generează, la cercetătorii acestei **creații**, căutarea tainelor **Absolutului eminescian**.

Și – nu-i așa, pare surprinzător? – nu avem decât a constata că, **Eminescu**, precede teoria „Universului pulsant” (raza care încetează, dar mai „ține încă” după care, iată sugestia, marcată prin punctele de suspensie, se produce retractibilitatea în „punctul de mișcare”, urmând o nouă „deplasare spre roșu”). Și totul se petrece în „chaos”, în Absolutul cosmic.

Eminescu, decriptând în cheie transcendențială tainele „Chaosului” (cunoaștere astrofizică a Cosmosului) **întru („Unul e în toți, tot astfel precum una e în toate”)**, a devenit, încă din existența sa pământeană, pentru noi, românii, **Zălogul astral/Aura Vitalis** a spiritualității noastre creatoare **sub specie aeternitas**. Deci, **Duhul Eminescu în Absolut**. Și punctum.

lirea sa omenească dintr-un tărâm în care, antropogonic privind lucrurile, etnomiturile românești privitoare la Cosmos au încă un rol esențial în a sesiza osmoza spațiu astral – spațiu terestru. **Romulus Vulcănescu**, într-o excepțională percepere a **gândirii mitice** la români crede că, în această etnofilosofie, „**Cosmosul devine spațiul mitic sacralizat (...), timp sacralizat (...) Spațiul mitic este oecumena arhetipală cosmicizată pe Terra (...) În imaginația mitopeică a românului, centrul spațiului cosmic este Pământul, iar pentru români centrul interesului mitic de pe acest pământ îl reprezintă pământul românesc**” („Mitologie română”, Ed. Academiei Române, 1987, pp. 15-16).

Eminescu s-a ivit în lumea oamenilor din acest **pământ românesc cosmicizat**

Aș fi ales latinescul **spirit**, cam cu aceleași înțelesuri, însă nu m-ar fi dus și la ideea de **confesor/povătuitor**, de aceia **duh** mi s-a părut a se potrivi exact în definirea statusului lui **Eminescu** în Panteonul universalității. Căci, **Eminescu** este în acest Panteon, prin cosmicitatea genialității sale, un DEMIURGOLOGOS – nu este, o denominare forțat enomiastă într-o „lipitură” fantezistă de cuvinte –, și asta pentru că el a fost/este, prin efectul de **continuu** în conștiința etos-paideumatică românească, un **făuritor de lume** fiindu-i, totodată, **principiul suprem** al împlinirii sale cultural-civilizaționale. El este **Duhul** prin care ne **înduhovnicim în Absolut**. Revin, dar de ce?

Înainte de a-mi motiva acest punct de vedere, am să mă duc, și am să aduc în atenția

PREMISE PENTRU REDRESAREA ROMÂNIEI

CORNELIU ZEANA

După trei decenii de la lovituța din decembrie 89, amar de vreme în care România a fost jefuită ca-n codru, începând cu tăierea nemiloasă a codrilor, cu distrugerea unităților productive, înstrăinarea bogățiilor solului și subsolului și cu împingerea spre exod a unei pătri valoroase a populației țării, iată că cerul se înseminează și deasupra țării noastre. Francezul spune: *La politique c'est tout* (politica este totul), pe bună dreptate, deoarece ea este fermentul și modelatorul istoriei. Poporul care nu participă conștient la viața politică a vremii este condamnat la starea de turmă necuvântătoare. Alegerile prezidențiale nu vor oferi mari surprize, chiar dacă nu vor fi tranșate din primul tur, ceea ce depinde, în bună măsură, de votul românilor din afara granițelor țării, al căror vot a fost mult îngrădit până acum. Nu există însă doi oameni la fel de cinstiți sau de necinstiți, așa cum nu sunt nici partidele care ar trebui să se ghideze potrivit doctrinelor. Doctrina Creștin-Democrată, cea mai tânără doctrină politică europeană, și-a dat măsura în redresarea Europei după catastrofa ultimului război mondial. Ea domină parlamentele țărilor europene și, desigur, Parlamentul European. România nu are însă niciun creștin-democrat, ca atare, nici în Parlamentul de la București și nici în cel European, ceea ce este o bizareerie. Prin satelizarea rușinoasă la PSD, PNȚ-ul condus de Aurelian Pavelescu a ieșit din competitive. Refacerea sa sub denumirea de PNȚMM (Maniu-Mihailache) este abia la începutul structurizării sale. Spectrul consilierilor locali are o importanță covârșitoare. Asociația Urmașilor Persecutaților Regimului Comunist din România va sprijini alegerea unor oameni nepătați de un trecut communist-persecutoriu și filosofic, ceea ce implică dragoste de țară și de valorile fundamentale de cinste, corectitudine, adevăr, prețuirea muncii și onoarei. Viitorul apropiat depinde de vigoarea formațiunilor mici deocamdată, un exemplu pe care-l dau tocmai pentru că este aproape necunoscut, dar care nu e totuși singular, îl oferă Partidul Românilor Patrioti de Pretutindeni. Care partid va reuși să mobilizeze energiile în direcția recuperării teritoriilor noastre de peste Prut? Care sunt oamenii politici care înțeleg drama Basarabiei sau care prețuiesc scrierile politice ale lui Eminescu în adânc lor semnificație? Sau, care l-au studiat pe Platon și pe Aristotel?

O mișcare politică autentică pornește adesea de jos, de la firul ierbii, nu-i tolerează pe cei care urmăresc doar câștiguri materiale, averi, dimpotrivă, șansele cresc pe măsura sacrificiului.

Titel Petrescu și-a sacrificat averea pentru a aduce de la Paris și a implementa în România doctrina social-democrată, fără să-și fi imaginat vreodată că sub o astfel de egidă vor apărea baronii locali, odioși în perspectiva acestui concept politic.

Dar, să așezăm în fața noii conduceri politice a României câteva lucruri concrete. Avem exemplul țărilor ale căror performanțe sunt de excepție. Ne limităm să semnalăm cazul Germaniei, cu totul distrusă la finele războiului, plus despăgubirile pe care continuă să le plătească, cel al Japoniei căreia bombe atomice americane i-au ras de pe fața pământului două mari orașe, al Chinei, fostă semicolonie din cele mai subdezvoltate sau al țărilor scandinave.

Pârghiile care ar ridica în scurtă vreme România sunt combaterea fermă a corupției (oricărei forme de furt, mai ales a furtului intelectual), educația într-un spirit sănătos și respectarea legilor. Combaterea fermă a corupției include și recuperarea banilor furați, a averilor ilicit dobândite, ca și a pozițiilor obținute prin fraudă. În Uniunea Europeană se cristalizează, în prezent, o structură care urmărește identificarea și recuperarea banilor ilicit obținuți și depozitați în străinătate, cu aducerea lor în țările de unde provin.

Întărirea activității organelor de urmărire penală și stabilirea unei strânse colaborări ale acestora cu sistemele prin care se obțin informații devine imperativă. Ori, presa a expus excesiv anumite cazuri în care unii procurori și-au depășit competențele, ceea ce a dăunat prestigiului procuraturii, în general. Opinia publică trebuie să devină reactivă și să ia atitudine față de orice act de corupție, indiferent de nivelul faptei.

Pentru ce România are o rată foarte mică de absorbție a fondurilor europene, în contrast cu Polonia, de pildă? Pentru că în acest caz se fură destul de greu. La noi, în cazul unor mari proiecte de infrastructură de pildă, se preferă sistemul public-privat.

Problema educației pe parcursul întregii vieți rămâne însă fundamentală. Degradarea progresivă, constantă și de proporții a activității Ministerului Educației explică, în bună măsură, regresul României. Nu s-a văzut nicio preocupare pentru educația morală a tinerelor generații. Amputarea orelor de română și de istorie a contribuit și ea, din plin, alături de precaritatea programelor analitice la aceste materii formatoare de conștiință. Crimele comunismului din deceniile care au urmat cotozirii țării de armatele sovietice, eroismul luptătorilor anticomuniști, amploarea represiunii, monstruoșitatea colectivizării forțate, sălbăticia și ororile petrecute în închisorile comuniste, toate acestea sunt aproape trecute sub tăcere sau expediate cu totul sumar. Educația în spiritul dragostei de țară,

de istoria acestui neam și de datoriile care revin noilor generații pare să aparțină trecutului. Să ne amintim de perioada României întregite. Felul în care a fost organizat Centenarul Marii Uniri a fost cel puțin jenant prin precaritate. Se știe că cei care au luptat pentru această unire au suferit condamnări grele în timpul comunismului, iar mulți au pierit în cumplitele închisori de exterminare ale celui regim impus de URSS. Asociația Foștilor Deținuți Politici din România nici măcar nu a fost consultată, necum onorată în mod special cu prilejul acestui eveniment. Pentru întregirea țării, milioane de români au plătit cu sângele lor.

In 1948, an de îngrozitoare represiune, un tânăr medic este condamnat la 10 ani închisoare pentru așa zisa uneltire împotriva orânduirii. Este eliberat abia după 16 ani, deci face 6 ani de temniță grea fără nicio condamnare. După eliberare, cere rejudicarea și, sub regimul Ceaușescu, este declarat nevinovat. După 1989 solicită daune morale, dar justiția nu i le acordă, pe motiv că hotărârea Curții Constituționale spune că toate condamnările din vremea comunistă au fost juste. Dar cei șase ani de temniță fără nicio condamnare? Ori, dreptatea este unul din principiile fundamentale pentru buna funcționare a societății. Educația morală a tinerelor generații trebuie să dezbată în spirit formativ toate situațiile în care nedreptatea este perpetuată. Cinstea, onoarea, spiritul ecologic, libertatea sunt teme a căror aprofundare este profund formativă pentru conștiința celor care vor avea responsabilitatea construirii societății de mâine. Deficiențele educaționale explică și faptul că în România nivelul voluntariatului este foarte jos în comparație cu alte țări și nu doar în Europa. În China, de pildă, la Shanghai, sunt înregistrați peste cinci milioane de tineri voluntari. Uriașa reîmpădurire actuală a Chinei, de la 17 la 22% din suprafața acestei țări, s-a făcut în bună parte prin voluntariat. Milioanele de arbori plantați numai la Beijing au schimbat clima acestei metropole. În SUA, voluntariatul atinge proporții impresionante. Într-o foarte recentă excursie în Moldova de peste Prut, am întâlnit, în unele sate, tineri voluntari americani care desfășoară activități educaționale, îndeosebi pe linie de protecție a naturii, de învățare a limbilor străine, de combatere a violenței, promovarea comportamentului civilizat și a normelor morale etc. Elevii moldoveni îi privesc cu multă simpatie și căldură, peste așteptările noastre. Am fost impresionați de vigoarea românismului în aceste sate, în contrast cu persistența rusificării în Chișinău și în alte mari orașe. Din păcate, și peste Prut, exodul spre occident al tinerilor este o realitate care contribuie la depopulare.

În apărarea limbii române

Toamna, în toate marile orașe, au loc sărbătoriri, manifestări culturale, istorice, folclorice în desfășurarea cărora se prezintă tradițiile ancestrale ale neamului getodacilor. Toate posturile TV transmit în direct aceste evenimente, ceea ce s-a putut vedea și la sărbătoarea doivleacului.

Și iată ce zice un reporter: *Se pot vedea sarmale coapte în coajă de doivleac*. Va fi fiind el bărbat nepriceput în treburile bucătăriei, dar trebuie să știe că se coace o cocă în orice preparat ar fi: pâine, cozonac, plăcinte, chech etc. Sarmalele se fierb!

Pe un post TV, o doamnă, specialistă în a nara povești, într-un astfel de moment zice: *Personajul principal s-a făcut bijutier care a fost foarte fericit că a construit bijuterii pentru soția sa*.

A construi / a edifica / a făuri – este acțiunea de a dura o clădire (palat, tem-

plu, biserică, pod etc.). Bijutierul (giuvaergiu) creează podoabe din aur, argint sau alte metale și pietre – prețioase sau semiprețioase. Este un meșteșug de mare finețe, care impune răbdare, bun gust, rafinament. El este creator, NU constructor (zidar).

Un reporter ce transmite de la Palatul guvernului se exprimă așa: *De niște timp, aici se* Articolul nehotărât niște precedă substantive la numărul plural: niște luni, niște ani etc. Corecta exprimare era: *De la un timp*

Un alt reporter zice: *Aromele* (de tocăniță, sarmale, gogoși și alte produse culinare) *se deschid...* Se deschid uși, ferestre, ochi, magazine, flori etc. Aromele se degajă, se răspândesc.

În fiecare zi auzim zeci de reclame ale unor medicamente sau preparate care să vindece diversele boli ce afectează oa-

menii în aceste vremuri teribile în care răul și urâtul, dezordinea, clima produc boli. Pe fiecare îl doare undeva: în gât, în stomac, în suflet, în călcâi, în cot, în tot etc. După ce se știe exact unde ne doare, zicem că durerea din gât, din ... n-a dispărut, NU cum auzim de zeci de ori pe zi: *durerea în gât n-a dispărut*. Durerea persistă în gât, în cot ...

Tot într-o reclamă, soția recomandă soțului să folosească... și vei fi ca nou. Doamnă, nou poate fi orice obiect ce se face de la capăt. Un om este nou în sensul atitudinii, gândirii, acțiunii într-o epocă istorică, societate. Noul nu se manifestă la nivel anatomic, deoarece el arată așa cum este de când l-a creat Dumnezeu.

În prezentarea unui sort de hârtie igienică auzim că este pufoasă, rezistentă, parfumată, perfectă *spre a fi dăruită celor dragi*. Și într-un cort apare un

FLOAREA NECȘOIU

urangutan. Iată că maimuțele ne sunt cei dragi, pe când membrii familiei ...

Un alt reporter relatează desfășurarea unor episoade din telenovela românească de la Caracal: *La începutul acestei zi... la sfârșitul acestei zi...* Exprimarea corectă este: la începutul / sfârșitul acestei zile.

Un scriitor care neglijează tehnicile moderne pierde de la început

Nicolae VASILE în dialog cu scriitorul Ion C. ȘTEFAN

Ion C. ȘTEFAN este prozator, poet, eseist, filosof, prin prisma scrierilor sale, profesor de limba și literatura română și fost inspector școlar la aceeași disciplină, ca activitate didactică, dar și editor, critic și istoric literar prin preocupările actuale. Este unul dintre cei mai buni cunoscători ai literaturii române contemporane, un participant asiduă la evenimentele literare bucureștene, care se reflectă, apoi, în sutele de titluri editate de Editura Arefeana, care îi aparține.

NICOLAE VASILE

Nicolae Vasile: - Domnule Ion C. ȘTEFAN, din fericire că mai avem astfel de martori, sunteți unul dintre acei intelectuali care au trăit părți semnificative din viață în cele două epoci, separate între ele de ceea ce s-a întâmplat în anul 1989, și ați și creat în condițiile specifice fiecăreia. Cum simțiți trecerea unui scriitor care era publicat, înainte, în titluri puține, dar în tiraje de zeci de mii de exemplare, la situația actuală când publicați zeci de cărți în tiraje de o sută de exemplare, ca să vă citez? Îmi amintesc că ați scris undeva că suntem „generația scriitorilor publicați în tiraje de o sută de exemplare”.

Ion C. Ștefan: - Aveți dreptate, am publicat în perioada când tirajul unui scriitor apreciat era cam de 50-70 de mii de exemplare. Dar cărțile bune se vindeau și se ajungea uneori la o nouă ediție. Întregul proces editorial era susținut de stat, inclusiv responsabilitatea difuzării și a plății drepturilor de autor. Acum e cu totul diferit, prioritățile economice fiind esențiale, estompează elanurile noastre creatoare. Dar nici cititorii nu mai sunt cei de odinioară, fiindcă oamenii au mult mai diverse mijloace de informare. Acum un tiraj de o sută de exemplare, pentru un scriitor format (deja clasic) pare mulțumitor, dar adevărul este altul: prin internet și alte mijloace moderne, putem fi cunoscuți la fel ca înainte; principalul rămâne talentul. Dar, la vârsta mea, vă mărturisesc faptul că încă am încredere

în forța cuvântului scris, care, păstrat în biblioteci, poate depăși durata unui secol, și chiar mai mult. Important este deci, din punctul meu de vedere, valoarea reală a unui text literar.

N.V.: - Am simțit și eu asta, dar pentru cărți tehnice, când, după ce am scris monografia unui domeniu, devenisem un fel de „tătuc” al acestuia, noii veniți căutând să-mi afle părerea despre chestiunile conexe. Apropos, care a fost cea mai cunoscută scriere a dumneavoastră din acea perioadă?

I.C.Ș.: - Cea mai importantă scriere a mea din perioada anterioară a fost romanul *Lumini la ferestrele școlii*, tipărit la Editura „Albatros”, pe vremea când director era Mircea Sântimbreanu, unde, oarecum mascat, dar și tolerat de cenzura vremii, am înfățișat greutățile reale ale învățământului din vremea aceea, unele dintre ele existente și acum. Atunci mi s-a acordat un tiraj de 70 de mii de exemplare, plus altul ulterior, suplimentar, pentru Republica Moldova, de 40 de mii de exemplare. O singură carte reușită m-a făcut cunoscut în toată țara și încă unii vârstnici își mai amintesc de acest roman și discută cu mine, interesați de mesajul ei de odinioară.

N.V.: - Se vorbește mult despre „Generația 2000” sau „Douămiiști”. Într-un interviu dat Simonei CHIȚAN, publicat de Adevărul.ro în data de 8 ianuarie 2017, criticul Nicolae MANOLESCU spunea, chiar în titlu: „Generația 2000 cunoaște un declin de formă stupefiant”, dar și recunoștea că demersurile făcute nu au dat rezultatele așteptate: „Avem nevoie, mai mult decât oricând, de selecție valorică, de sită sau, cum se spunea altădată, de ciur. Noul egalitarism conduce inevitabil la moartea literaturii. Am compus ulterior la România literară o echipă de critici din generațiile anterioare, pe mâna cărora am dat ciurul cu pricina. M-am reapucat eu însumi, după o pauză de mai bine de două decenii, de cronică literară. Deși, cu excepția câtorva șazeciști ca mine, ceilalți sunt oameni în puterea vârstei, situația e departe de a fi normală. Continui să aștept revenirea la uneltele lor a criticilor douămiiști”. Dumneavoastră ce

păreră aveți despre situația Generației 2000 în literatura română contemporană și despre reflectarea acesteia de critica literară actuală?

I.C.Ș.: - Aici lucrurile mi se par mai complicate: greșesc și cei care desconsideră această generație, dar greșesc și ei. Adică, din experiența mea în creație, nu trebuie să te grăbești; compui atent, citești mult, refaci, aștepti o confirmare publică, nu doar din partea criticii profesionale, ci și a cititorilor ori a confrăților care scriu în aceeași specie literară cu tine. Iar criticii vârstnici, înainte de a-i nega pe douămiiști, ar trebuie să-i sprijine, să le dea exemple, ca niște îndrumători competenți, să-i sprijine și, mai ales, să le arate cât de greu este să te afirmi în condițiile economiei de piață. Printre ei, sunt și tineri talentați, dar creșterea și afirmarea rămân principalele lor forme de înțelegere și, mai ales, de convingerea a cititorilor și confrăților că reprezintă, într-adevăr, valori reale.

N.V.: - Indiferent de opiniile diverse, care este normal să existe, referitor la această generație de scriitori, un lucru este cert: numărul celor care scriu și volumul scrierilor este mult peste ce au produs generațiile anterioare, motiv pentru care poate trebuie schimbată și metoda de abordare. Metoda folosită de clasicii criticii literare nu mai poate da rezultate și trebuie trecut la utilizarea calculatorului în colectarea publicațiilor și formarea de echipe de critici, interconectați electronic, pentru analizarea lor. S-a format, din păcate, o

rezistență la folosirea tehnicii de calcul în literatură, care consideră calculatorul ca pe un dușman al literaturii.

Calculatorul este un instrument, nu are nicio legătură cu valoarea scrierii, dar contribuie foarte mult la circulația operelor literare și la comercializarea acestora. Scriitorii de cărți cu tiraje de 100 de exemplare pot deveni scriitori cu zeci de mii de cititori, dacă respectivele cărți sunt postate online, exemplarele tipărite ajungând doar la biblioteci și colecționari. Care este opinia dumneavoastră în această problemă? Editura pe care o conduceți are această practică, evident în înțelegere cu autorii?

I.C.Ș.: - Tehnica modernă de scriere și difuzare, prin calculator și alte forme avansate, este necesară. Un scriitor care o neglijează pierde de la început. Popularizarea în aceste forme depinde de autor; mă refer la cărțile tipărite la Editura **Arefeana** (peste 250 de titluri, în tiraje de la 100 la 500 de exemplare) – am lăsat libertatea deplină autorului să-și aleagă formele de difuzare, fiindcă el este cel mai îndreptățit să aibă încredere în creația sa și să aleagă mijloacele prin care ne-o oferă.

Recunosc faptul că trecem printr-o perioadă grea pentru literatura beletristică, dar nu trebuie să ne descurajăm, fiindcă ceea ce este cu adevărat prețios se impune de la sine și va dăinui. Mulțumesc pentru provocarea la acest dialog: între un tehnocrat și un literat profesionist, folositor multor creatori dedicați cu adevărat artei.

N.V.: - Și eu vă mulțumesc!

O AMINTIRE DE NEȘTERS:

Doina Cornea

Complicată-i arta „de-a rima”! O mărturisește, „cu lacrimi de aramă” Doamna Doina Cornea în poemul-argument, *Pe dos (În loc de prefață)*. Și foarte mult mă bucur că rămâne în posteritate această *deliberare* a Doamnei Doina Cornea privind materializarea unor stări emoționale, la curbura unor tainice frământări interioare. Acele stări (imposibil, altfel) mocneau în adâncul ființei sale încă din timpul când *viermii* care săpau adânc în demnitatea românilor, printr-un act deliberatoriu, se vor transforma în *larvă*, apoi în *crisalidă* – și iată acum, înflorind... într-un *fluture* postum, volumul de versuri, intitulat (tipic romantic) *În căutarea îngerilor pierduți*, pentru ca neuitarea să nu-și facă sălaș în ființa noastră. Firește, și a acelora care abia fac primii pași întru cunoaștere și acumulare... în acest mileniu al treilea.

Așa-mi place să cred. Poezia a fost și va rămâne un gest de eliberare din chingile unui timp al rănilor adânci. Era nevoie de acest *cântec de leagăn* mângâietor stărilor de răscolitor zbucium sufletesc.

Pentru cei care nu au cunoscut-o pe distinsa Doamnă și va deschide acest volum de versuri, postum, în *căutarea îngerilor pierduți* (Editura „Școala Ardeleană”, Cluj-Napoca, 2019), negreșit, vor dori în-văluirea cu acel timp când autoarea s-a aflat în ipostaza de luptător neînfricat pentru drepturile românilor.

Pentru mine, amintirea Doamnei Doina Cornea păstrează ecoul unei doiniri cu jalnic ecou, gândind la timpuri cu lacrimi amare și sângerânde. Putna, 25-26 aprilie 1992. În mijlocul credincioșilor, potop de lume din toate colțurile Țării, Majestatea Sa Regele Mihai I.

De atunci, Doamna Doina Cornea rămâne pentru mine amintire de neșters!

Câtă dreptate are excelența sa, Ioan-Aurel Pop, Președinte al Academiei Române! A fost „conștiința vie a părții conștiente a națiunii române”. Și așa va rămâne în memoria noastră, a acelora care am cunoscut-o, sperăm, și a acelora de azi, și a acelora de mâine.

Da, pe vajnica româncă, cu nume de sfâșietoare doinire, am cunoscut-o la Putna. În ziua de 25 aprilie

1992. Într-un moment de mare răscruce psihologică – pentru Țară, pentru noi toți.

M-a frapat prezența Doamnei Doina Cornea. Micuță de statură și îmbrăcată extrem de modest. O privire caldă și prietenoasă. Vocea sa (unică prin guturalitate, segmentare a silabelor, ușor sacadată) îmi era cunoscută. Un trup firav și ușor înconvoiat, dar ochii vii și strălucitori, mâna caldă și moale. Mi-a transmis o căldură tainică ce se răsfrânge, miraculos, din anii de umiliri pe care i-a traversat, cu stoicism. În adevăr, „Fragilă e soarta lumii în noi”, precum o „pânză de păianjen” (*Fragilitate*)!

Atunci și-a dovedit, cu prisosință, tăria de caracter, inteligența și răbdarea nesfârșită. Cu o forță interioară, pe care prea puțini o bănuiau, a conștientizat că „sufletul ne este bolnav” și se cuvine găsit remediul, *iubirea*... „o floare uscată, priviri de azur, / Șuvițe de păr pudrate de soare, / Dantele vechi, bătrânești, / Născute din mâini de iubire...”

La Putna, noi ne-am dovedit gălăgioși. Am scandat. Am cântat. Am vociferat. Am cerut și am obținut ca Majestatea Sa să vină printre noi, să ne vorbească și să rostim într-un glas: „Hristos a Înviat!” Atunci, puteți crede, a coborât Duhul Sfânt printre noi! Cu certitudine, a trăit (am trăit) acel „umil semn”. Unicul. Împreună, am „plâns” iubirea „sub crucea de lemn” a Mântuitorului (*Lumea e fragilă*).

Și ce rămâne după fiecare dintre noi? Dorul... „Aș vrea să mă așez / În cuibul de verdeață / De lângă izvor” (*Mi-e dor*) – și Dorința: „Nu mă lăsa să mă afund / În noaptea neagră fără rod / Fă ca iubirea să mă lege / De Tine iarăși, nod” (*Rugăciune*).

În fond, aceasta-i Viața, un cumel de amintiri înveșmântate în aură celestă și-o rostire în Ziua în care toate suferințele se vor mângâiere: <Hristos a înviat, Majestate!>

O Zi înălțătoare, o Zi unică, zămislitoare de vers cantant: „Din îndepărtat posibil / Cu înmiile lui fețe / Dă-ne Doamne, iar putere / Să nu trezim la lumină / Întruchipările rele!” (*Rugăciune*)

Și de atunci, în fiecare Sfântă Zi de Paște... <Hris-

Doina Cornea

tos a înviat, dragilor martiri ai Neamului Românesc!>, dar și <Hristos a Înviat, Doamnă Doina Cornea! Lumină, smirnă și tămâie în lunga și binecuvântata călătorie spre Tatăl Ceres!>

Și-n această „tăcere adâncă” (*Rugăciune*), perpetuă, vocea poetică ne avertizează, calm și hotărât, „*Luați seama oameni buni*”, „sufletele voastre să le ridicați!” Ieșirea din „tunelul” ignoranței noastre („*spaima*” care „sălășluiește în noi”) este un proces dens și cere constantă chibzuință și perseverență. Un prim semn care ne va despovăra, în mod cert, este acela care va face în așa fel încât mâna „cerșetorului” să devină – floare – și despovărare, prin cuvânt (*Mâna cerșetorului*).

În viziunea poetului Doina Cornea, cuvântul, armură primordială, poate „mărșalui zgomotos / În stridente de fanfară”, ascunzând gândul cel benefic și „prăvălind” spre cei din jur „tristeți umilite, tristeți nerostite” (*Peisaj citadin*) – sau, dimpotrivă, poate „răsuna dogit”, împietrindu-ne (*Oboseala cuvintelor*) și poate „să otrăvească iubirea” (*Cine-a otrăvit iubirea?*).

De aceea – sau tocmai de aceea –, s-ar impune drept imbold, ascensiunea spre „lumină” (*Mâine*). Și-ntru încreștare a acestei nobile dorințe („tânjesc / după acel mâine însetat de lumină” (*Mâine*), ce poate fi mai cucernic, decât această doinire, aflată la granița dintre bocet și priceasnă?

„Mă târăsc în noapte / Cu sufletul ca ars / Și nu văd ieșire / Din cumplitul ceas // Răutăți mă mușcă / Fiară eu devin / Refuzând paharul / Să-l beau, de venin // Te implor Iisuse / O rază îmi trimite / În a mea-ncăpere / Din acea lumină / De tainică Înviere // [Te implor Iisus / O rază îmi trimite / Din adânc de fire / Să-mi ilumineze / Viața de iubire]” (*Te implor Iisuse*, 1988).

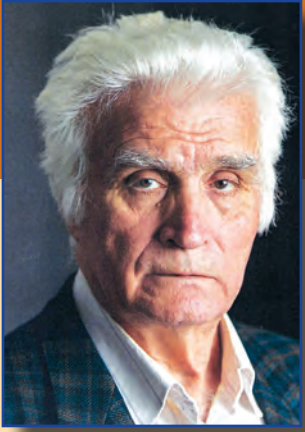
Și în final, un mic îndemn către iubitorii de poezie. Acest volum postum care poartă semnătura Doamnei Doina Cornea este înainte de toate un izvor de apă vie născut din magma suferinței, a iubirii și-a iertării. Lectură binecuvântată!

LIVIA CIUPERCĂ

Privesc, nostalgic, o fotografie-document.
Din arhiva personală.

Dr. Arety Candide Dinulescu

văzută și comentată de către
prof. Cojocaru Vergil - Cover

Pictorul profesor Cojocaru Vergil - Cover expune fragmente, cuvinte potrivite, expresii frumoase despre artiști plastici, oameni de artă și cultură, ce vor apărea în „Cartea Amintirilor” – loc de întâlnire al excelențelor, lucrare ce se află în pregătire. Fără a considera că cei despre care a scris/va scrie sunt fenomene supranaturale, rămâne un spectacol fascinant, un discurs dincolo de cuvinte, o comunicare la nivelul simțurilor.

O personalitate „unghii ascuțite pentru dreptate”

Sunt unii oameni care se nasc așa de obosiți, încât întreaga viață nu le ajunge, nefăcând nimic, să se odihnească. Am cunoscut o personalitate care timp de 80 de ani, născându-se așa de odihnită, toată viața a învățat, a lucrat în domeniul pregătirii sale, activând în multe domenii: medical, cultural, artistic, utilitar semenilor, pentru a se obosi, și nu a reușit. Pentru persoana despre care voi scrie în continuare, descriind-o din multiple unghiuri ale vieții sale, vă pun în temă dintr-un bun început că face parte din regnul creatorilor divinului care, oricâte ar încerca, nu se pot obosi.

În plus, persoana pe al cărei nume spre sfârșitul înscrisurilor despre om și omenie, îl voi divulga este gata oricând „unghii ascuțite” pentru adevăr, dreptate, prietenie, activitate artistică, literară, medicală, fotografică.

În sentimentele sale pozitive nu a încolțit și nu va încolți niciodată „floarea neagră” a neîncrederii în forțele proprii, călăuzită de divinul peste care Dumnezeu a insuflat talent, imaginație, forță de muncă, inteligență. Tipul de om prietenos care răspunde zâmbetului prin zâmbet și încruntării tot printr-un zâmbet.

Prin hotărârea și activitatea sa, și-a semnat singură viitorul. În îndelungata sa activitate în domeniul medicinei și-a manifestat numai dragoste - frumos sentiment - care a declanșat și declanșează toate resorturile voinței energice, pasiunii și inteligenței umane. Prin dimensiuni superioare ale înțelepciunii, persoana Arety Candide Dinulescu, al cărei nume tocmai în divulgai, prin bun simț și viziuni nobile, printr-o puritate excesivă a sentimentelor, realizează cele mai frumoase valori umane prin medicină, artistice prin picturi și fotografii, excelențe prin prietenie.

Trecută cu mult peste anii când alții nu mai realizează nimic - legume opărite la geam

- doamna Arety este o glorificare a inteligenței și istețimii prin care triumfă asupra celorlalți, în a satisface gusturile și cerințele semenilor iubitori și degustători de artă fotografică și pictură.

Cu sufletul îndrăgostit, aprins, iubește ce-i frumos ca pe un ins. În gândirea și crezarea sa, nu minte cum mint femeile îndrăgostite.

În activitatea civilă, în profesiunea de medic, a avut realizări care vor rămâne repere pentru generațiile viitoare în domeniul anatomiei patologice, reprezentând cu cinste și mare răspundere participările sale la congrese internaționale din Paris, Barcelona, Atena, Rio de Janeiro, Montreal, Seul. Mîntea și mîna sa, „fagure de miere” pentru știința și gloria țării noastre. Încinația artistică a pus stăpânire pe trupul și sufletul său, în permanență pentru cunoaștere și afirmare.

La vârsta când alții nu mai știu de mult, dacă trăiesc sau visează, doamna Arety Candide Dinulescu rămâne un hoinar voios și frumos, o încântătoare rătăcitoare prin minunățiile din natură, viață și creație artistică.

Deși se află cu vârsta acolo unde soarele coboară la asfințit, prin harul de a fi o adevărată enciclopedie a vorbelor și culorilor, admiră, încă, răsăritul soarelui. A fost, este și rămâne o onoare pentru medicina românească a timpului vremilor în care trăim. Personal, îi sărut mîna sfințită ce ține în palmă, la vedere, un suflet nobil, curat și sincer îmbogățit prin harul cel sfințit dat de Dumnezeu.

Întotdeauna când vorbesc la vernisaje sau scriu despre cineva, eu închei în adâncă credință: Nimic fără Dumnezeu!

Profesorul pictor Cojocaru Vergil-COVER

- membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România, secția pictură, prezintă artiști plastici folosind numai cuvinte laudative și expresii potrivite care să mulțumească și să trezească încrederea fiecăruia în forțele sale creatoare.

Atașat fiind de artiștii plastici, preocupat să exprime cât mai plăcut vibrațiile de lumină, culoare și compoziție ale fiecăruia, poate, fără a supăra sau a crea invidie profesională, inspirat sau neinspirat, am căzut în extreme. Toți artiștii plastici expozanți au simțit necesitatea irezistibilă de a immortaliza colorat pe pânză, carton, hârtie sau alt suport, acea sfântă zbuciumare de care au fost

spirat, am căzut în extreme. Toți artiștii plastici expozanți au simțit necesitatea irezistibilă de a immortaliza colorat pe pânză, carton, hârtie sau alt suport, acea sfântă zbuciumare de care au fost

Alicsandrina Stroe

Dacă despre epigramă se zice că este un zâmbet al inteligenței, despre pictură că este un surâs cromatic, despre artista plastică Alicsandrina Stroe pot zice, fără a supăra pe alți confrăți în ale artelor plastice, că este o epigramă cromatică, un zâmbet și un surâs permanente care asigură domniei sale sănătate, fericire și longevitate.

De la prima expoziție de pictură pe care am vizitat-o, am remarcat și am apreciat pe Alicsandrina Stroe, atât pentru arta plastică expusă, cât mai ales ca om vesel, deschis și cu încrederea că are și știe ce să exprime prin arta sa.

„Ochiul albastru al lui Dumnezeu” m-a făcut mai bun, aflând că nu sunt doar un trecător prin viață, neobservat, ci chiar urmărit și îndrumat de Creator. Arta sa plastică predomină prin dansul penelului încărcat cromatic pe pânză, în sunete fine de violoncel.

Peisaje, păduri, flori, naturi statice pe care le-am admirat în alte expoziții de grup, au căzut ca o mănășă pe conștiința mea artistică. Gândeam atunci că, chipul ei, al artistei, deși pare a fi chip de om nu este om, ci o făptură aruncată de Dumnezeu pe pământ a ne arăta nouă oamenilor sensibilitatea, creația, frumusețea, iubirea între oameni, aprecierea reciprocă, bunătața umană. Toată arta plastică a domniei sale respiră a primăvară, ca un cânt într-un timp nesfârșit sub un cer sfânt.

La o ultimă expoziție personală, pictorița Alicsandrina Stroe a depășit orice așteptări îmbucurătoare. Zeci de picturi cu temă religioasă și icoane m-au determinat, ca la vernisaj, după câteva cuvinte, nu măgulitoare, ci sfințite precum și mâna domniei sale care a făcut asemenea picturi dumnezeiești, să mă afixez cu plecaciune în fața unui talent deosebit și un suflet pe măsură.

În icoane de tatăl proslăvit, Iisus înviat de pe Cruce și mormânt, șade pe tron în

cerul sfânt, iar cununa cea de spini e coroană de lumină. Sub cerul ce plânge s-a clătinat pământul să îi mângâie fruntea de sânge. Talentul artistei plastice nu poate fi socotit în vorbe, ci numai privindu-l. Expoziția cu temă religioasă m-a convertit cu un strop din nemurire și m-a trimis către sfințire. De atunci a mea trăire, pentru oameni în iubire; am trăit în fel și chip și-am murit chiar răstignit, nu am murit singur, ci odată cu Hristos, un Mare Murit și un Murit Frumos. De ținut minte și de respectat: Hristos singurul ce a murit adevărat și murind a înviat. Crede și nu cerceta!

Cum soarele dă lumină tuturor, așa și credința dă liniște, încredere și speranță.

Emil Pieloiu

Intro expoziție de pictură, colectivă, am avut norocul unei întâmplări, care merită relatată. Era într-o zi de miercuri, 23 octombrie 2019. Am crezut că este de cuviință să trec data exactă, pentru a ajuta și îndruma generațiile viitoare ce vor veni după noi și, care, având profesii care azi sunt necunoscute, vor mai avea rămășițe artistice în a prețui arta frumosului și omenia altora. S-ar putea să fie și oameni cultivați care să asimileze realizările și cu bune și cu defectele altora și nu niște orgolioși care să se bucure numai de ale lor.

Lucrările expuse de Emil Pieloiu din Râmnicu Vâlcea, gen Pablo Picasso, mi-au produs o bucurie a amintirilor de neuitat. Emil autorul, era „Emilică”, con-cartieristul din strada Uranus, unde subsemnatul a locuit. Emil Pieloiu nu mai era „Emilică”, ci jurist, colonel în rezervă, bijutier, gravor, pictor, desenator, machetist și sculptor. Emilică era un Picasso adevărat. Chiar dacă voi depăși spațiul tipografic rezervat fiecărui artist din cei „de nota 10” ce vor apărea în „Cronica Timpului”, ziar al U.Z.P.R. voi mai adăuga: mă întorceam de la repetiția echipei de teatru a U.Z.P.R. de sub îndrumarea doamnei Rodica Subțirelu, tocmai interpretasem rolul lui Picasso, care era supărat că după ce a pictat portretul unui prieten, acesta l-a rugat să-i modifice nasul. În rolul interpretat eram foarte supărat că nu-mi aminteam unde am pus nasul. Cum orice „Nas” își are „Nasul”, nasul prietenului pe care trebuia să îl modific, l-am găsit în tablourile pictate de Emil Pieloiu - Pablo Picasso de București, Râmnicu Vâlcea, România. A sta de vorbă cu „Emilică” în mijlocul „Picasso-urilor” sale nu este la îndemâna oricui. Sunt mulțumit că am avut această șansă.

În tablourile gen Picasso, dl Emil Pieloiu, ca și Picasso, dezvăluindu-se în toată splendoarea și complexitatea evoluției sale creează propria imagine artistică. Lucrările artistului plastic Emil Pieloiu din Râmnicu Vâlcea, marcau o mare tensiune emoțională și artistică a diverselor teme, care l-au preocupat, realizând creațiile sale plastice printr-o puternică decupare a elementelor ce apar în lucrări, realizate după natură, compozițional, real sau imaginar. În toate exponatele, în maniera sa, artistul a scos în evidență o măreție obsesivă a personalității sale, ca pe o sinteză a unui spațiu, modelând personalitatea sa interioară, în special în portretul soției sale. Personalitatea și picturalitatea lui Emil Pieloiu sunt expresii plastice meditative într-o lumină cromatică în care a evoluat și va evolua destinul artei sale. Pentru Emil Pieloiu tainele artei plastice și-au deschis porțile. Bogata sa imaginație îl trimite cu gândul la capacitatea de a reconstrui o realitate din diversele ei componente. Așa să-i ajute Dumnezeu!

cuprinși și călăuziți în fața frumuseții naturii înconjurătoare într-un suflet, simțire și destin artistic.

În treburile omenești nu există nimic desăvârșit și nu există muritor căruia chiar și cel mai timid critic, să nu îi găsească un motiv pentru a-l terfeli. Nicio dată nu voi fi capabil să vorbesc de rău pe vreun coleg în ale artelor plastice. Prin

arta lor plastică artiștii încearcă să completeze cu frumuseți defectele naturii.

Chiar din primul ceas viața ne e mai scurtă. Nimeni nu simte cum trece tinerețea, dar cu toții simțim când ea a trecut deja. Veșnicia atrage după ea pe fiecare spre Carul Mic ceresc și chiar spre Carul Mare, drept pocăință și binecuvântare; un pictor călător prin astrele cerești

așterne colorat minunății lumești, lăsând posterității vești care ajută să gândești.

Să nu ne zdruncinăm niciodată credința în propria putere de creație și în minunea noastră sfântă pe pământ și în arta plastică. Pe drumul artei divin, că mergem plângând sau mergem râzând, picturile noastre nu ne mai aparțin, noi rămânând o simplă ființă spre a ne trăi

viața în marea pocăință. Împlinirea dorului de o sublimă atingere este bucuria tristă că vom fi o frumoasă stingere.

Artiștii vor trăi aprinderea sublimă și arta plastică și vor sfârși într-o stingere cuminte. Pictura lor, poem fără cuvinte, destin trăit în rosturi de iubire, măreț consum frumos de fericire. Așa să ajute Dumnezeu!

Adelmo Prini

Adelmo Prini, un artist plastic pe care l-am apreciat de la prima vedere, pentru lucrările sale expuse în mai multe expoziții. Un artist plastic capabil să unească cromatic, compoziție și desen expresii gestuale cu cele sonore, cuvântul devenind culoare, semn sonor cromatic, culoare în limbajul nevorbit, te înțelegi pe orice limbă, cu oricine. Autorul își califică lucrările sale plastice drept „zăpăcite” cu un foarte reușit umor artistic. Aceste zăpăcite tablouri, au marea calitate de a convinge publicul admirator de artă și de profunzimea abordărilor artistice. Grosimea culorii pusă din abundență, dă o enormă importanță luminii, de parcă soarele și-a îndreptat fața numai către pământ. Zăpăcitele sale tablouri sunt adevărate opere de artă, fapt dovedit de multe lucrări ale domniei sale ce se află în străinătate în muzee și colecții personale.

Sensibilitatea sa este un exercițiu ce presupune un puternic spirit artistic, deseori prea autocritic. Peisajul este registrul tematic preferat de artistul plastic Adelmo Prini, iar calitatea cromatică și lumina reprezintă mijloacele prin care domnia sa și-a construit așa-zisul propriu limbaj al unor

„zăpăcite” realizări, în realitate reușite lucrări plastice. Florile nu rămân cu nimic mai prejos de peisaje. Paleta sa cromatică are tonuri vii, proaspete și surprinzătoare. Aspecte din viață contopite într-o închipuire realizată cromatic degajă sensibilitatea culorii adecvată temei, dând aspect tablourilor sale, pe care autorul le consideră „zăpăcite”, drept înfățișări cu adevărat solemne.

O harpă de lumină dă tabloului glas; o trâmbiță de aur va izbucni curând, marea veșnicie străbătând de la pământ la stele, ca blândă mângâiere. Pictura sa este ceva mult mai frumos decât frumos, un cântec ce răzbată ale cerului perdele s-aducă trâmbița de aur de pe stele. Artistul Adelmo Prini pictează mult și bine, este capabil prin îndemănare sa artistică să împodobească zi și noapte, amurguri și zori cu minunatele sale culori. Adelmo Prini retrăiește natura în arta sa plastică până la identificarea momentului creației prin capacitatea domniei sale de a articula o dimensiune importantă a lumii, cromatic, compozițional și desen.

Claudiu Alin Oltean

Un artist plastic din Mediaș, care a prezentat într-o expoziție de grup, obiecte din sticlă, platouri într-o gravură originală, din care parcă ieșeau duhuri larg deschise asupra Universului, uriașă cupolă de cristal în care privind se răsfrâng imagini de vis, căpătând clarități nebănuite, adâncimi ale vieții, ale frumosului util, creat de mână și inteligența unui om, ale unui om hărăzit de Dumnezeu, ca din sticlă să obțină opere de artă ce vor apuca nemurirea, rezistând oricărei încercări de a fi făcute cioburi, de către invidioși sau negura uitării.

Privite din diverse unghiuri, obiectele de artă ale artistului plastic din Mediaș, dl Claudiu Alin Oltean, în sticlă și gravate cu măiestrie de invidiat, răsfrâng asupra privitorului iubitor de artă și de frumos, construcții spirituale ireale ce pot fi înscrise în logica expresivă a limbajului plastic, ca o izbândă a unei minți creatoare care tâșnește din puțul gândirii, izvor preacurat de aur pur.

Platourile din sticlă, gravate cu mare inspirație și îndemănare artistică, devin o inspirație poetică. Lumina soarelui parcă inundând poteci astrale reflectă făclii, răspândind în văzduh splendori din negura nopții până în zori de zi, de parcă cerul și pământul într-o veșnicie s-ar putea topi.

Tematica florală expusă pe sticlă printr-o tehnică originală - Claudiu Alin Oltean din Mediaș, ca o adâncă plecaciune în fața Creatorului, este o înflorire prin iubire și o neveștejire.

Pe artistul plastic Claudiu Alin Oltean îl bucură și îl mulțumește înflorirea naturii înconjurătoare și îl întristează ofilirea. Platourile prezentate de autor publicului admirator al artei sale, au darul de a inspira prin „muțenia” lor trecerea și petrecerea timpului, creatoare de bucurii.

N-ai să crezi iubite admirator, prin lumina reflectată de platouri, simți că îl auzi și simți că îl vezi, așa cum am „trăit” și eu. Nimic fără Dumnezeu!

O creație poetică la confluența cu celelalte valori spirituale

✍️ IOAN N. ROȘCA

Este aproape imposibil să te referi la poezia lui **Theodor Damian** fără a aminti că poetul este unul și același cu teologul – preot paroh al Bisericii „Sf. Apostoli Petru și Pavel” din New York și profesorul de filosofie și etică de la Metropolitan College din aceeași metropolă, pentru că poezia lui este, în cea mai mare parte, una a căutărilor Absolutului, conotat religios și etic-religios ca Dumnezeu, iar filosofic, ca ființă a lumii. Dar și poezia reflexivă, fie aceasta și de dragoste, caută absolutul în tot ceea ce atinge și întâlnește în viață un poet-gânditor. De aceea, reflectând asupra celei mai recente cărți a poetului, apărută la editura Eikon în 2018 și intitulată *Perihoreze* („mișcare de iubie și întrepătrundere a Ipostazelor în interiorul vieții treimice”, cum ne explicitează Cornel Ungureanu, prefăcătorul volumului, termenul care provine din grecescul *perihoresis*), voi căuta Poezia din poeziile autorului, și nu religia sau filosofia sau etica, deși nu poți să nu te referi și la acestea, pentru că frumosul aparține și sacrului și viziunii laice asupra lumii și conduitei morale, religioase sau laice, fiind contaminat și de firea și rosturile acestora. De altfel, poetul însuși afirmă că lumea are nevoie de poezie (și) ca mijloc prin care omul pierdut să revină la sine, ceea ce urmăresc și celelalte valori: *O, proza vieții terestre/ însetată de poezie/ de zguduire/ de văpaie cosmică/ singura ce-l poate face pe fiul risipitor/ să-și vină*

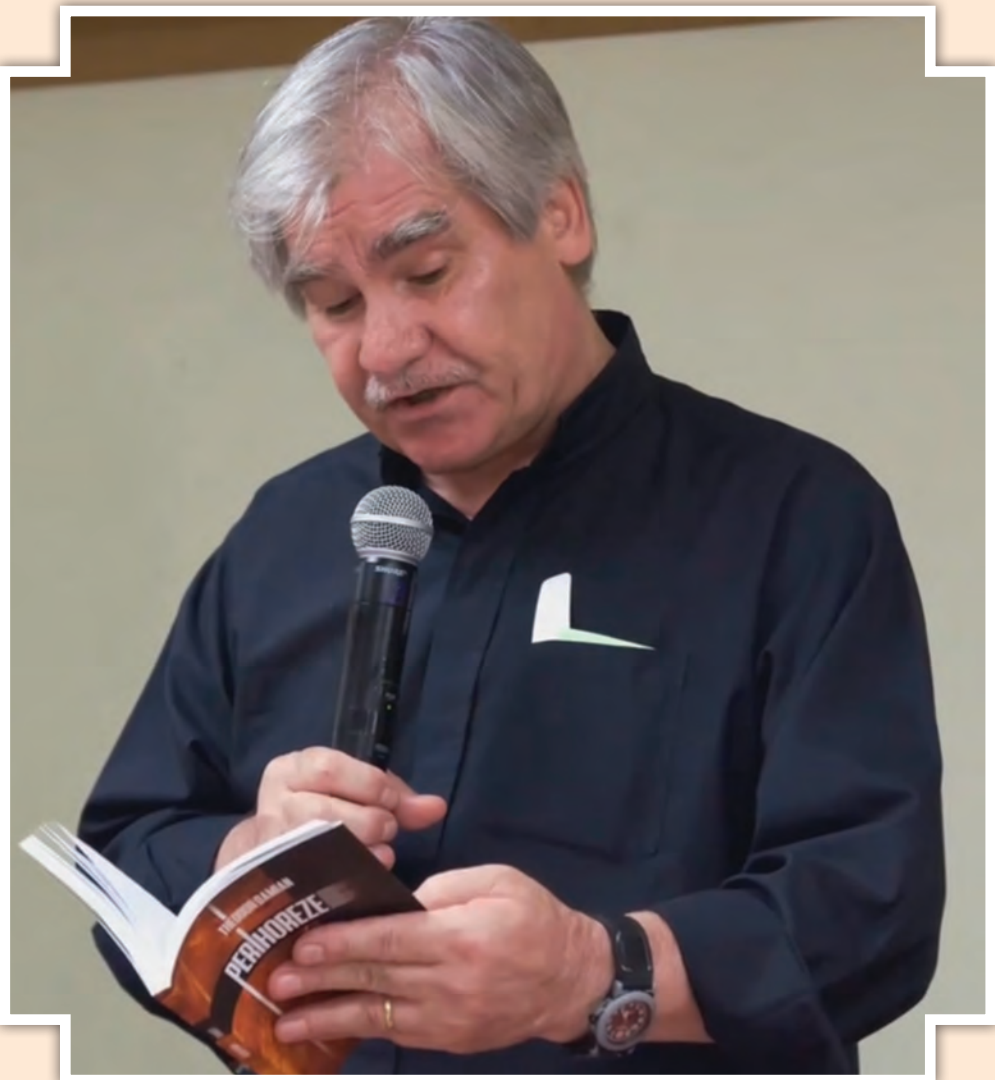
*eu călător-căutător al lumii exterioare și al celei interioare, care discerne în drumul său absolutul din relativ, temeiul din spatele aparențelor, certitudinea de la capătul îndoielilor, pacea de dincolo de neliniști. Așa cum s-a observat și cu prilejul unor volume anterioare, poetul își fixează în universul căutărilor „temele sale deja parte dintr-o mitologie personală: semnul Isar, stânjeneii ca simbol al vederii (iris), apofatice voci” (Vasile Andru, 2017, citat din referințele critice de la finele cărții), fiecare volum centrându-se pe o anumită temă, astfel încât „toată creația lirică a lui Theodor Damian, cuprinsă în volume cu generice inspirate din sensurile biblice ale trăirii: *Lumina cuvântului* (1995), *Dimineața învierii* (1999), *Calea împărăției* (2000), *Rugăciuni în infern* (2000) etc, este marcată de fiorul deslușirii existenței din perspectiva experienței transcendente...” (Constantin Cubleşan, 2017, citat din referințele menționate). Aș spune că poetul obișnuiește să aleagă drept titlu pentru fiecare din volumele sale de poezii o imagine-simbol, cu rezonanțe teologice, în jurul căreia gravitează majoritatea sau numai o parte a textelor incluse, lăsând impresia unui poet religios, ceea ce în multe poezii și este, dar este cu accent pe poet, prin ardența căutării poetice, ca mijloc de transcendere a aparenței mundane și de trăire și intuire a temeiului ei absolut, divin. Altfel spus, chiar dacă poetul își are credința sa ortodoxă, poezia sa pleacă*

nu de la credință pentru a o impune declarative și cumva didacticist lumii profane, ci de la greșelile, păcatele și necredințele omului de azi, sau chiar de la îndoielile de sine, prin care pune la încercare prezența transcendentei divine, pentru a o regăsi prin fulgerările eului dincolo de cunoștințele obișnuite.

În *Perihoreze*, simbolul din titlul volumului semnifică, prin extensiune, nu îmbrățișările din interiorul unității treimice, care creează lumea mundană și coboară în ea, ci, după modelul acestora, multiple alte împletituri și, în speță, pe aceea dintre uman și divin, care se întâmpină reciproc: „Te uiți la icoană”, zice poetul, și „nu știi/ dacă tu te uiți la ea/ sau ea se uită la tine/ dacă tu mergi/ sau ea vine”. (*Te uiți*).

Simbolul generic amintit își pune amprenta și pe stilul poetic, care devine original, damianian, prin trecerea insolită de la notațiile despre lumea concret-sensibilă și comportamentul „omenesc, prea omenesc” (Nietzsche) la imaginile care sugerează transcendentul de necuprins sau și arderile eului trecut prin pustie, pe drumul întâlnirii poruncii și normei divine, neînțelese până atunci.

În primul din cele trei grupaje ale cărții,

intitulat atât de simplu, dar și de profund, *Nota bene*, periplul eului este prin excelență interior. Autorul conștientizează de la început, din prima poezie, faptul, de care îl avertizează și pe cititor, că viața pământescă se petrece în provizoriu și aleatoriu, că poți să mergi *orb/ din clipă în clipă/ și din eon în eon/ până când te trezești lumminat/ în ziua a opta*. Prin urmare, precizează că e preferabil ca pe acest drum să „treci prin exegeza de sine”, să „înțelegi că nu te poți juca/ cu porunca lui Dumnezeu” și nici evita „o noapte eternă”, astfel încât *te iei pe tine cu tine/ până la marginea de sus/ a ființei/ până acolo unde începe pustia/ și treci de hotarul cunoștinței/ până acolo unde înfloarește/ în cuvânt/ veșnicia*. (*Călătorie în provizoriu*). Celui care a păcătuit prin faptul că i-a luat vecinului nu numai capra, ci și femeia și vatra, poetul îi spune: *Într-o zi însă/ te trezești urmărit/ și alergi printre stele/ printre case/ printre păduri și poieni/ să scapi de omul negru*. Și adaugă: *Simți că a venit judecata/ cauți o scorbură/ un big-bang/ un atom/ să scapi de privirea din urmă/ și de gândul ce tună/ și-ți sfarmă creierii/ și te arde/ până la rădăcine/ Să iubești pe aproapele tău/ ca însuși pe tine. (Să iubești pe aproapele tău)*.

Așadar, poetul susține ascensiunea spre Dumnezeu și cultivarea valorilor morale creștine nu prin simpla lor proclamare, ci într-o manieră poetică, prin imagini ale omului rătăcit, decăzut, care le reclamă chiastic pe cele ale căutătorului febril de a se salva și, finalmente, pe cele ale iluminării.

Și despre sine, poetul afirmă confesiv că și-a depășit neliniștile provocate de în-

depărtarea de casa părintească traversând, în primul rând, nu pustiul încărcat de divinitate al Mariei Egipteanca, ci *un deșert de pripas/ ca cel al lui Baudelaire/ unde în fiecare zi/ cobori spre infern*, pentru a ajunge să-i opună alt vis iluminant, acela în care „casa tatălui meu” (care poate să fie și Tatăl) este aceea din care nu cazi, ci de care „încă nu te-ai desprins” (*Un alt pusti*).

O altă ipostază a perihorezei în sens larg prezentă în primul grupaj este aceea a interrelației eu-celălalt, căci *unul nu e unul/ decât în doi/ identitatea e o ches-tie/ de comuniune/ cine ești/ singur n-o poți spune (Cine ești)*. Această ipostază este ilustrată de poet și prin câteva poezii de dragoste, cu unele minunate imagini, cum sunt: *Eram una/ nu contează/ dacă niciodată/ sau totdeauna (Povara iubirii)* sau *Îngerul se vede/ în continuare/ pe fața ta/ nu va dispărea de acolo niciodată/ îngerii nu mor/ așa cum iubirea rămâne în veci/ cum un dor zămislește alt dor (Acest cuib)*. Iată și altă bijuterie, pe care o citez integral: *Privesc în oglinzile goale/ din palatul de cleștar/ am intrat acolo/ cu picioarele goale/ fără sandale/ pentru sfințenia locului/ pentru a mă purifica/ în rugul aprins și nemistuit/ cum nemistuit este dorul meu/ de trecere/ de unde sunt/ spre nemărginit (Dorul meu)*.

Poetul intuiește sau își imaginează o serie de corespondențe între macrocosm și microcosm, cum sunt cele între „apele de deasupra/ și cele de dedesubt” sau între stele și om, comparate cu perechile opozitive lăuntru - departe, încotro - undeva (*Dresleuca*). Întrucât resimte întrepătrunderile omului cu lumea sub

în fire. El divinizează frumusețea, considerând-o „nemuritoare și sfântă”, numai că se întreabă dacă, în cazul omului căzut în abis, *poate ea să scoată lumea/ din prăpastia asta/ adâncă? (Frumusețea este rotundă)*, lăsându-ne să înțelegem că este nevoie de o împletire a tuturor valorilor, de o *perihoreză* a lor.

Ca și în unele din celelalte volume de poezie, și în *Perihoreze* simbolul generic care îl semnifică pe Poet este acela al unui

semnul divinității, în viziunea sa, orice ai face, rămâi prizonier fie că mergi pe o cale/ deschisă de alții/ sau îți faci singur un drum (**Totul e captivitate**). Deși „principalu-i că vin/ de la Dumnezeu” și deși nu dezlegi, prin lectură, ce culoare de înger ai, „totuși trebuie să decizi cine ești” (**Descântătoarea**), pentru că „nu poți să mergi/ decât înspre iad/ sau spre paradis” (**Avanti, avanti**).

Secțiunea a doua este intitulată *Ziua a opta*, ceea ce semnifică „ziua eternă a existenței în Împărăția divină” (Theodor Damian, *Ideea de Dumnezeu în poezia lui Eminescu*, Eikon, 2016, p. 86). De dorul zilei a opta poetul are de traversat *pustia*, alt leit-motiv al creației sale, sau *vămile pustiei*, cum spunea altădată Ioan Alexandru, adică un spațiu spiritual al transcenderii cunoașterii și cunoștințelor obișnuite și situării în preajma divinității. Întâlnim aici unele poezii admirabile prin densitate ideatice-afectivă și, implicit, prin polifonia imaginii metaforice. Din economie de spațiu, mă voi limita la un micro poem: *Așa cade fulgerul din cer/ tremurând și tăind/ tremurând/ de frica abisului ce-l înghite/ și tăind/ ca o înfinită ghilotină/ tot ce stă/ între întuneric/ și lumină (Așa cade fulgerul)*.

Partea a treia, *Geografii*, pare a fi una a itinerariului exterior, a căutării adevărului în „marea carte a lumii”, cum zicea odinioară Descartes, dar Theodor Damian inversează ușor perspectivele, minimele notații despre locuri și oameni constituind doar un pretext pentru a surprinde specificul sufletesc al acestora sau, mai ales, pentru a reveni la alte amintiri și preocupări ale propriului sine. Și aici, asociațiile sunt cât se poate de insolite: un concert la Marienplatz printră trecători îl determină să fie atent la fețele acestora, îl duce cu gândul la Babilonul care n-a murit, la un prieten de altădată iubitor de romanțe, la moartea „în străie de sărbătoare” și la ispita pe care „fiecareși-o allege singur/ ca să moară cu ea”. (**O sigură clipă-i ispita**). În plus, în unele dintre poeziile de acest gen, cultivate și în alte volume (cum ar fi *Exerciții de înviere*, 2009 sau *Apofaze*, 2012), autorul introduce acum, pe lângă unele accente critice față de realitățile sociale sau morale, și o notă ludică, precum în *Zburăm, Din nou zumzetul medievaliștilor și Jocul cu țânțarii* (imaginat ca o partidă de tenis).

La confluența cu alte forme ale culturii, recenta carte de *Perihoreze* a lui Theodor Damian izvorăște, ca și, în genere, a sa *ars poetica*, din experiența de viață, din bogăția sufletească, din închiștințele și căutările, ca și din valorile certe ale unui autor care face parte din spița nobilă a autenticilor poeți-gânditori.

Relațiile dintre cele două țări trebuie să continue la un nivel superior, independent de influențele din afară

Interviul luat de Alexandru Dănilă domnului **TIAN Yongbin**, șeful delegației chineze a provinciei Hebei, cu ocazia desfășurării Seminarului *Asociației China-România pentru promovarea Comerțului internațional și Economiei*, la București.

ALEXANDRU DĂNILĂ: - Bine ați venit domnule director TIAN Yongbin în România! Trebuie să amintească cititorilor revistei noastre că ne vizitați atât în calitate de prieten, cât și ca adjunct al guvernului local al provinciei chineze Hebei, la Seminarul *Asociației China-România pentru promovarea Comerțului Internațional și a Economiei*, la București, condus de Excelența Sa, consulul Onorific al Regatului Cambodgia în România, dl Mihai Andrițoiu.

TIAN YONGBIN: - Îmi pare foarte bine că delegația provinciei Hebei, la inițiativa *Asociației China-România pentru promovarea Comerțului Internațional și a Economiei*, condusă de președintele Mihai Andrițoiu, vizitează țara dumneavoastră în interes de afaceri. Este o onoare pentru noi, dar în același timp și o plăcere, deoarece cu ocazia acestui seminar ce a fost urmărit de peste 25 de companii românești, am avut ocazia să prezint avantajele zonei din Hebei, regiunea Cangzhou. Este o zonă care este făcută în foaia de parcurs de la Sofia și în foaia de parcurs de la Dubrovnik, unde premierul României, doamna Viorica Dăncilă s-a întâlnit cu primul ministru al Republicii Populare Chineze, domnul Li Keqiang. În aceste foi de parcurs s-a format un program care guvernează această zonă specială din provincia Hebei. Zona specială Hebei, este foarte ofertantă pentru întreprinderile și companiile din țările Europei Centrale și de Est și mă refer aici la formatul „17+1”. Care este și ce înseamnă formatul „17+1”? Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Cehia, Slovacia, Ungaria, România, Bulgaria, Bosnia-Herțegovina, Slovenia, Croația, Serbia, Muntenegru, Albania, Macedonia, Grecia. În acest format „17+1”, în provincia noastră, în Hebei, precum și în foile de parcurs s-a făcut această zonă care oferă facilități foarte mari pentru pătrunderea mărfurilor din Europa Centrală și de Est în aceste zone de pe piața Chinei. Piața chineză este extraordinar de mare, iar noi suntem foarte atenți și privim totul cu un ochi foarte vigilent! De aceea, ne bucurăm că suntem la acest seminar, iar în perioada următoare vom merge la Tirana, în Albania pentru a participa la o nouă întrunire a acestui format „17+1”.

A.D.: - Domnule TIAN Yongbin, înțeleg că veți participa, în continuare, la dezvoltarea relațiilor bilaterale. Lăsând la o parte formatul „17+1”, aveți în vedere relații speciale cu România în domenii precum industria, comerțul, transportul, turismul, etc și dacă puteți să ne dezvoltați puțin aceste aspecte?

TIAN YONGBIN: - Inițiativa Președintelui Xi Jinping, „one road one belt”, care este noul drum al mătăsii, care în limba chineză se scrie „Y da y lu”, este una dintre cele mai importante inițiative ale secolului al XXI-lea. Practic, se poate spune că se unesc China cu Europa! Președintele Xi Jinping însuși, a pus, cu mâna sa, România pe harta acestui drum euro-asiatic. De ce? Este foarte simplu. România a fost pe acest drum de mai bine de 2000 de ani, de pe vremea Imperiului Roman și există în acest sens, am putea spune, o tradiție foarte veche între popoarele celor două țări.

A.D.: - După 1989, România a trecut prin mari transformări politice, economice, sociale, demografice, culturale, etc. Nu putem să nu recunoaștem, de asemenea, că și tradiționalele

Mihai Andrițoiu și Tian Yongbin

relații româno-chineze au mai slăbit în intensitate, poate au suportat unele mici schimbări de prezentare. Ce credeți că ar trebui făcut din perspectiva dumneavoastră, ca relațiile dintre țările noastre să recapete forța de odinioară și, de ce nu, chiar mai mult decât atât?

TIAN YONGBIN: - Chiar dacă sistemele politice în istoriile țărilor noastre câteodată sunt similare, altădată sunt diferite, aceste sisteme politice nu sunt atât de importante, ci istoria comună. România are o istorie de lungă durată cu China, chiar dacă vorbim aici despre Spătarul Nicolae Măneșcu sau dacă vorbim de perioada comunismului. România a fost cea de-a treia țară din lume care a recunoscut Republica Populară Chineză. România a fost, întotdeauna, adepta unei politici privind o singură Chină – „one China policy” – România a respectat acest statut și pentru Macao și pentru Hong Kong, dar, mai ales, pentru Taiwan. Taiwan este o provincie temporar separată de China. Iată, aceste aspecte, aceste istorii, puncte de vedere comune ne întăresc, ca un arc peste timp și, ne dorim noi, pentru cât mai multă vreme.”

A.D.: - Dumneavoastră sunteți și reprezentant al guvernului local al provinciei Hebei. Cum vedeți în viitor evoluția relațiilor diplomatice dintre Republica Populară Chineză și România?

TIAN YONGBIN: - Relațiile dintre cele două țări trebuie să continue la un nivel superior, independent de influențele din afară. România trebuie să-și vadă, în primul rând, interesul națiunii sale, iar China a fost întotdeauna alături de țara dumneavoastră la momente grele, cum și România a fost lângă China la momente de răscruce. Sper că relațiile diplomatice dintre China și România vor fi dictate întotdeauna de la Beijing și București și nu din altă parte! Mulțumesc!

A.D.: - Și eu vă mulțumesc pentru interviul acordat cititorilor revistei noastre.

Domnul **Florin Anghel Vedeanu** debutează ca romancier la Editura Betta, București, 2018, cu un roman de mare întindere, de aproximativ 500 de pagini, o epopee atotcuprinzătoare, în al cărei miez regăsim o diversitate de personaje, întâmplări, situații, stări sufletești, stări social-politice, mirifice descrieri ale naturii, ale oamenilor, descrieri urbane, de clădiri și interioare, culminând cu meditații, cugetări, aprecieri psihanalitice, o adevărată călătorie prin viață, străbătută de cititor pe nerăsuflăte, cu maxim interes, scriitorul dovedind sensibilitate artistică, un talent literar viguros și cunoașterea deplină a mijloacelor de exprimare, cuvântul primind valoarea cuvenită.

Motivul scrierii romanului ori subiectul acestuia ar urmări destinul unui adolescent de la țară, provenit dintr-o familie de oameni necăjiți, ca mai toți locuitorii satelor din marginea luncilor dunărene, împins de orgoliul părintesc la oraș pentru a intra în rândul „boierimii”, dar, după părerea mea, adevăratul personaj principal este unul colectiv, adică toate cele alcătuind viața însăși, pulsând prin personaje și clocotind prin întâmplări, într-o uniune firească, determinantă, cu viul naturii cea generoasă, ademenitoare, capricioasă, în continuă schimbare.

Personajul Vladu Îngeratu – plecatu, rămasu, adevăratu, oficialu – este reprezentativ nu numai prin alegerea carierei finale de ofițer de securitate (colonel), ci și prin dorința de a parveni cu orice preț, în consens cu cerințele vremurilor, nu ca avere, pentru că aceasta devenise colectivă, ci ca putere (opresivă) - valoarea supremă în perioada așa-zis comunistă. Ierarhiile și valorile fuseseră complet modificate. Fetele nu mai aveau drept zestre bunuri materiale ci diplomă de facultate, neapărat facultate. Țăranul cu două-patru clase primare nu concepea ca odrasla plecată la oraș, mai ales la București, să nu se întoarcă mare șef, cu diplomă. Părea să nu-l mai intereseze omenia ci „boieria”. Traseul vieții lui Vladu Îngeratu este specific vremurilor respective pentru o anume categorie socială: urmează o facultate, oricare, la plezneală, facultate să fie, nu crez profesional, apoi politruc-fantoșă, nu un sacrificat pentru binele semenilor și, apoteotic, securist – forța, spaima, adicăteala îmbrăca haina lungă și neagră de piele a celor care înspăimântaseră cândva satul. Concepția țărănească se convertise, mai bine zis se pervertise brusc, țărani nu-și mai doreau copii preoți ori învățători, profesioni de suflet, ci îngalonați, indiferent de armă. Orgoliul ținut secole sub obroc izbucnește maladiv, în forță și necontrolat.

Copilăria, adolescența cu tainele și frumusețile ei, prietenii, aventuri prin luncile dunărene, experiența de la oraș, în gazdă aproape de Abator, în casă la Catioara și fuga în piață unde se ascunde sub taraba cunoscuților, apoi viața de la internat, vacanțele petrecute acasă, la țară, liber ca pasărea cerului, prima iubire, liceul, intrarea la facultate, intrarea în maturitate. Întâmplări de viață, prietenii, situații, bucurii și tristeți, gânduri și cugetări, meditații asupra a tot ce-l înconjoară, povestiri deșirate cu talent din ghemul vieții, care fură cititorul, îl cucerește. Împreună cu scriitorul cunoaștem o lume, învățăm lecții ale unei existențe caracteristice unor pături sociale delalungul a jumătate de secol.

După cum am afirmat, personajul principal este clocotul vieții – titlul fiind sugestiv în acest sens -, o oglindă fidelă, o saga nu a unei familii restrânse, ci a marii familii țărănești al cărei destin este confiscat, întors din firescul său, divagat, devenind artificial și superficial, construit ca urmare a unui experiment străin de realitățile vieții, cu scopuri absconse, răsturnând brazda, sărind peste etape și săltând pe vârful coamei impostura ce eludează regulile de bază ale continuității și dezvoltării normale-ascensionale ale oricărei societăți, prin învățătură și muncă temeinică, onestitate și devotament.

Vladu parvine nu prin șlefuirea profesională, prin

Romanul, ca ființă vie: Florin Anghel VEDEANU, OAMENI VII, roman, Editura Betta, București, 2018

șlefuirea spirituală ci prin acapararea unui fir al forței, o funcție în aparatul de securitate al țării, denumit apărător al intereselor naționale, și în mare parte chiar răspunzând acestor comandamente, dar, în unele cazuri, și ca instrument de opresiune al conducerii politice. În carte nu se disecă motivele, ansamblul de politici interne și externe, ci doar impactul asupra lui Îngeratu și implicarea lui.

Viața a demonstrat că după retragerea conducerii bolșevic-cominterniste orientarea acestei instituții a luat o altă turnură, atașată valorilor omenești și intereselor naționale atât cât i-au permis condițiile. În fond, orice instituție depinde de calitatea oamenilor care o alcătuiesc. În subliminal, este veridic relatat. Lipsite de adevărate repere și exemple pozitive, valorile naționale fiind lichi-

rului, prin sinceritatea devoalărilor, prin relevarea lumii satului ca revelație, cu toate tarele ei, fremătând de viață, mus-tind de trăiri într-o simbioză aproape perfectă cu năzuroasa natură, inducând, conceptual, că natura *oamenilor vii* este marcată genetic de natura lăsată de Divinitate. Este lumea rurală din sudul Țării, din marginea luncilor dunărene, o lume stratificată natural de-a lungul timpului și aruncată brusc în malaxorul necruțător al unui experiment impus la nivel de țară.

Meditațiile, cugetările se împletesc și ca o respirație adâncă pentru cititor, o filozofie la obiect dar și accesibilă asupra naturii umane, a fenomenului social, general ori al simplului comportament din mediul apropiat, avut

în cătare.

În subliminal, oameni, nepregătiți din toate punctele de vedere, dar adesea de bună credință, preiau frăiele conducerii cu efectele de rigoare. Vladu Îngeratu, chiar dacă i s-au deschis toate cărările vieții, nu a realizat nimic temeinic. A urmat o facultate tehnică, dar nu și-a dedicat viața profesiei respective. Din nepricepere și superficialitate a gândirii profesionale îl trimite pe un nespecialist pe macara și acesta își pierde viața. În calitate de șef la UTM, de politruc, nu reușește să convingă, pentru că nu avea un crez, era doar o fantoșă de suprafață, de imagine de băiat cumsecade, mimând papagalicește și nu animat de adevărate principii ale existenței sociale, iar ca ofițer de informații nu are viziune corectă asupra cursului evenimentelor, lansându-se în acțiuni regretabile, pentru

ca mai apoi, lipsit de perspicacitate, în confruntarea directă, armată, cu dușmanul, să fie ciuruit în ambuscadă. Până la urmă este un învins al vieții. Citind romanul, mă așteptam ca Vladu să se retragă în liniștea casei părintești și să se apuce de scris, adică să se înalțe spiritual deasupra vremurilor, favorizante sau nefavorizante, dar nu, autorul romanului are altă reprezentare, aceea a alienării ca moment definitoriu, determinant al existenței personajului, bunul simț auctorial funcționând perfect. Insuficient de puternic și nepregătit pentru avatarurile ascunse până la un moment dat ale unei ascensiuni prea ușor permise, acestea se întorc bumerang asupra condiției sale umane.

Un roman de mari dimensiuni nu numai al zbuciumului existențial, dar și al unui talent ieșit din comun și care evadează din rigurozitatea unor tipare literare, o carte serioasă scrisă cu pana

sufletului, a inimii, a mentalului, generoasă în cuprinderea faptelor și a trăirilor, a răului și a binelui, avertizând asupra unei posibile alienări a societății.

Cu respect pentru scriitorii și opera lor literară, mă refer la înaintași, pe unii i-am studiat în școală, pe mulți i-am citit în afara programului impus, personal, consider că și romanul este o ființă vie, în continuă schimbare, modificare, după oamenii care îl scriu. Mari talente confiscate de nesocotința, nepriceperea unor vremuri sociale, unele prin nedreptăți în cazul urmașilor opozanților regimului, altele, din contră, prin oportunități înscrise pe orbita condițiilor sociale, iată, ies la iveală, oferindu-ne o literatură potentă, curajoasă prin sinceritate și gândire corectă, prin demnitatea respectării adevărului, revărsându-și prea plinul cu falsă întârziere, în momentul eliberării de sub apăsarea vremelnice imperiative. Aceștia sunt creatorii, creatorii autentici, să-i respectăm și dacă scrierile lor ne plac, să acceptăm că literatura, în fapt, și componentă a istoriei, se scrie de oameni vii și nu de cutume sau imposturi fără personalitate, șlefuite de unul și de altul. Deși a debutat la 69 de ani ca romancier, domnul Florin Anghel Vedeanu ne oferă desfășurări vii ale existenței, așa cum au fost, într-o carte de certă semnificație. Eu continui să cred în fiecare scriitor adevărat și să-i respect eforturile creatoare.

✍ ELIZA ROHA

Dimineată. Soarele trimite razele piezișe în solonul-rezervă, semn că fațada clădirii era spre sud... undeva, în fața ferestrei, la zeci de kilometri, curgea Dunărea... Vladu îi simțea magnetismul, îi detecta mirosul, îi bănuia clipocitul, susurul, tălăzuirea... era o energie capabilă să resusciteze dorința de viață, de libertate și mișcare.... duhurile ei chemau duhurile oamenilor... nu-i plăcea să stea singură. Dunărea va continua să curgă... alți ochi o vor privi cum se zbate între maluri... din când în când revoltându-se, revărsându-se... certându-se cu destinul care o încorsetează... acesta o va trage la loc în matca unde oamenii au pomenit-o... Dunăre! Și totuși, la un moment dat, ea se pierde în mare... se risipește fără a se mai regăsi... ca omul, gândea Vladu... ajunge la capăt!

FLORIN VEDEANU

Oameni vii

Editura BETTA

Încercările vieții...

✍️ STELIAN GOMBOȘ

In multe locuri, condiții și împrejurări îl putem întâlni, vedea, percepe și simți pe Dumnezeu, mai corect spus, oriunde și oricând, dar, cel mai bine, îl putem descoperi și (re)cunoaște în situațiile noastre limită, în clipele noastre de (grea)cumpănă și (în) momentele noastre de (dificilă) încercare!...

Pe Dumnezeu, cred eu, cel mai bine îl putem „atinge” în Sfânta Liturghie (bineînțeles, și în celelalte slujbe bisericești), în rugăciunea noastră particulară sau personală, în toată fapta cea bună pe care o săvârșim, dar și ascultând, cu luare aminte, adică cu multă atenție, reflecție și concentrare, Sfânta Slujbă a Prohodirii, a Învmormântării - căci, aici înțelegem, cel mai bine, fragilitatea, perisabilitatea și vulnerabilitatea umană precum și locul, rostul și folosul nostru pe acest pământ, în această viață!...

Revenind, la încercările vieții, toți Marii Sfinți Părinți, Teologi, Părinți Duhovnici și Scriitori Bisericești au afirmat/susținut, la unison, că, pe Dumnezeu, îl putem întâlni, descoperi și cunoaște, îndeosebi, în împrejurările și încercările concrete ale vieții noastre, în momentele limită și în situațiile cheie din viața, petrecerea, nevoia ori viețuirea noastră!...

Da, încercările vieții, constituie șirul ori suita de examene la care noi, fiecare în parte, suntem supuși, prin dragostea proniatoare și (prin) purtarea de grijă providențială a lui Dumnezeu, cu timp și fără timp, cu scopul, fortificării noastre spirituale, vindecării noastre morale, tămăduirii noastre duhovnicești și consolidării noastre sufletești!...

În și din încercările vieții învățăm, remarcăm și reținem că, până la urmă, Dumnezeu este totul în toate, în tot locul și în tot ceasul, că fără El nu avem

și nu suntem nimic, că, dacă îl avem pe El, de fapt, am câștigat și, deci, avem totul, iar dacă nu-l avem pe El, practic, am pierdut absolut totul!...

Drept aceea, în timpul încercărilor vieții îl descoperim pe El în toată măreția Sa, dar și în toată gingășia, delicatețea ori sensibilitatea Lui, constatăm, cu adâncă umilință, cât de mult ne iubește, cât (ne) este de părintesc și de iubitor cu noi, realizăm, cu profundă smerenie, cât este de iertător, îndelung milostiv și mult răbdător; altfel spus, aici și acum, ni se revelează Părintele nostru, în toată căldura, pedagogia, dreptatea, blândețea și bunătatea Sa!...

Așadar, în asemenea clipe, momente, ipostaze sau condiții, ne dăm, în sfârșit, sema, conștientizând, până la străpungerea inimii, că, numai El ne-a ajutat/ne ajută și numai El ne mai poate salva, scoate ori apăra în și din orice situație, că, de fapt, (numai) la El ne (mai) este salvarea, pavăza, scutul, traversarea, depășirea ori gestionarea în și din orice boală, povară, necaz, eșec, insucces, rateu, dilemă, neputință, slăbiciune sau strâmtorare!...

De aceea, vorba lui Blaise Pascal „chiar merită să-l cunoști pe Dumnezeu, măcar să încerci: dacă El nu există, încercând, nu ai pierdut nimic, dar dacă El există, iar tu te-ai încăpățânat să negi acest fapt, ai pierdut totul!”...

Altminteri, fără a vrea sau a urmări să fiu patetic, vă pot recunoaște și mărturisi că, potrivit propriei mele credințe, convingeri sau, mai bine spus, încredințări, Dumnezeu se află în spatele (sau în fața) oricărei încercări, că orice situație de acest fel îl (poate) conține pe Dumnezeu și, mai mult decât atât, este un mesaj destinat, anume, speci-

al, fiecăruia dintre noi - protagonistul ori protagoniștii încercării respective; important este să încercăm și să și reușim, să recunoaștem acest lucru și să ne străduim să înțelegem, să descifrăm taina celui mesaj, noima acelei încercări, pedagogia celui prag, folosul celui obstacol, fie că vorbim de o boală (poate chiar incurabilă), avarie, incident, incendiu sau accident, fie că vorbim de un sfârșit subit ori năpraznic, de pierderea cuiva drag, de pierderea casei, familiei, soțului/soției, serviciului și multe, multe altele!...

Prin urmare, vedeți, fiindcă viața omului are suișuri și coborâșuri, este bine ca „atunci când ești prea sus să nu amețești, iar când ești foarte jos să nu desnădăjduiești!” (Mitropolit Bartolomeu Anania).

Iar „când îl vezi pe un om foarte sus, laudat și aplaudat de toți, să nu uiți că este numai un om, iar când îl vei vedea sau întâlni pe (un) altul (de) căzut, foarte jos, uitat, ignorat și izolat de toți să-ți aduci aminte că și acela este un om!” (Episcop Ioan Mihălțan).

În altă ordine de idei, dincolo de faptul că, (toate) încercările vieții au un motiv pedagogic și un scop moral, sfințitor, soteriologic (mântuitor), curățitor și purificator, eu cred că, Dumnezeu (ne) mai trimite sau (mai) îngăduie lucrarea diferitelor încercări, în viața noastră, în forme și moduri variate, odată: pentru a înțelege că „toată darea cea de folos și tot darul (cel) desăvârșit de sus este, de sus vine, de la Tine - Părintele luminilor”, iar altădată: pentru a (re)activa umanitatea, originalitatea, unicitatea, inspirația și creativitatea din noi!...

Cu alte cuvinte, atunci, acolo, jos, Dumnezeu ne pune la treabă, căci, când am (de)căzut am fost fără El, dar când ne ridicăm o facem cu El de față, fiind

nu doar El cu noi, dar, mai cu seamă, noi cu El, iar Lui îi place să vadă că știm, că putem, că reușim să ne (re)venim, să ne (re)dresăm, să ne (re)calibrăm, practic, să ne (re)inventăm, să (re)devenim cei dintâi, să “fim, iarăși, ce am fost și, mai mult decât atât!” (Petru Rareș).

În concluzie, încercările vieții noastre, formează/alcătuiesc crucea vieții noastre pe care, dacă o vom purta cu demnitate, onestitate, fără șovăială, comentarii sau cârtire, adică, fără a fi niște resemnați, ratați, fataliști ori defetiști, vom (re)deveni oameni zdraveni, vindecați, tămăduiți, sănătoși, nealterați, neafectați, nedeteriorați și, nedegradați, fiindcă, până, la urmă, „ce nu te doboară te face mai puternic, te întărește!”

Altfel spus, fără a (ne) plânge, văicări sau a ne lamenta, avem posibilitatea, capacitatea, calitatea ori șansa de a pricepe și a înțelege că, „momentele de suferință și de jertfă sunt clipe de binecuvântare, căci lângă fiecare cruce se află și o înviere!” (Părintele Efrem Filotheitul).

În încheiere, voi afirma, voi susține și voi sublinia faptul că, noi suntem chemați și îndemnați ca într-o atare ipostază ori situație, să-i cerem, în rugăciune, veritabilă și autentică, sinceră și neîncetată, serioasă, asumată și responsabilă, ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu, precum și luminarea minții, a cugetului și a rațiunii noastre, spre a înțelege, exact și precis, cum anume trebuie să depășim, să gestionăm, să traversăm: pragul îndoielii, capcana deznădejdiei, cursa îmbolnăvirii, momentul însingurării, clipa izolării, abisul disperării, hotarul necredinței și, deci, obstacolul încercării!...

Dumnezeule, milostivește-te spre mine, păcătosul, necuratul și, (mult) încercatul! Amin!...

În perioada 27-29 septembrie a.c. s-au sărbătorit **Zilele orașului Drăgănești - Olt**. Cele trei zile de sărbătoare au fost marcate de manifestări cultural-artistice diverse sub semnul „tradiției drăgăneștene” și au fost menționate în detaliu în ultimul număr al publicației „**Curierul Drăgăneștiului**” (Anul VII, nr.10(82)-septembrie 2019), coordonat de Liliana Ghiță Boian.

Ca în fiecare an, și în cadrul acestei ediții cetățenii orașului Drăgănești-Olt au fost pătrunși de fiorul acestei sărbători, iar atmosfera de bucurie și voie bună a întregit tabloul unei comunități de buni gospodari, buni români și buni creștini. Astfel de inițiative locale sunt binevenite și ele ar

INIȚIATIVA LOCALĂ CU REVERBERAȚII LA NIVEL NAȚIONAL

TROFEUL „PANA DE MERIT ARTISTIC”

Publicația apare lunar sub egida Primăriei și a Consiliului Local al orașului Drăgănești-Olt
Editată de Cenaclul de ziaristică și creație literar-artistică **Dumitru Tînu**
Anul VII, Nr. 10 (82) – Septembrie 2019

Publicația de suflet a drăgăneștenilor – „Curierul Drăgăneștiului”

trebui să se extindă la nivelul întregii țări. Fiecare comunitate are cu ce să se laude din punct de vedere al tradițiilor, artei și culturii din România. Toate manifestările **Zilelor orașului Drăgănești-Olt** s-au bucurat de un real succes, iar inițiativa potului și jurnalistului *Min Drăghici* a fost una dintre cele mai apreciate și aplaudate de participanți.

Acesta a propus înființarea unui trofeu **Pana de merit artistic**, care să fie decernat în fiecare an, cu prilejul **Zilelor orașului Drăgănești-Olt**, celui mai apreciat poet, prozator, jurnalist, om de artă și de cultură, fiu vrednic și talentat al

unui oraș ancorat în tradiții care se pierd în negura timpului.

La următoarea ediție a **Zilelor orașului Drăgănești-Olt**, trofeul va fi înmănat ca pe o ștafetă a promovării eternității talentului acestor locuri unui alt creator solitar sau unui alt creator profesionist, trecut prin „furcile caudine” ale celor care vor face selecția candidaților. La această ediție au fost prezenți poeți și interpreți din zona Olteniei: Bărașcu Marian-poet, inițiatorul și organizatorul *Caravanei Culturii*, Constanța Tanți Triță-poetă, Constantin Triță-poet, Patricia Petria-interpretă muzică ușoară, Ioana

Neacu-poetă, Valerica Predescu-poetă, actriță, Ilie Bucă-monografist, Liliana Ghiță Boian-poetă, Bebe Pandele Jianu-interpret muzică de suflet, Ion Mielcioiu Boștină-interpret folk; din București: George Tei poet și Andrada Silvana Tcacenco-poetă, interpret muzică ușoară; Mehedinți: Dan Șalapa-poet, critic literar, Ana Chițulescu-creator hand-made; Gorj: Angela

Dumitrașcu-jurnalistă. Ieșirea din vară și intrarea în toamnă, ne poartă gândul la vacanța pe care am petrecut-o împreună cu cei dragi într-o atmosferă de relaxare și multă voie bună. Poezia lui Min Drăghici, *Dulceață de toamnă*, ne alungă nostalgia aceluia anotimp și ne face să înțelegem că viața merge mai departe, iar fiecare anotimp, ca și fiecare an din viața noastră, este la fel de frumos ca cel care a trecut: Vin la școală/Cu ghiozdane,/Toamnele,/Toate profesoarele,/Scot, dintre foi/Misterele./Dintre toate fructele/Cele dulci/Sunt noțele,/De la toate tezele.

GABRIEL I. NĂSTASE

CURIERUL DRĂGĂNEȘTIULUI

Redacția:
Liliana Ghiță Boian – redactor fondator ziar
Alexandrina Grecuțu,
Elena Jianu, Victor Epure
Mihaela Lală, David Ioan Lală
Maria Liliana Durigo, Claudia Elena Duță
Alin Bolboasă Șofaru, Min Drăghici
Daniela Petruța Oprea, Marinaș Elena,
Victoria Loredana Crăciuneanu

Tehnoredactare și machetare:
Maria Liliana Durigo
Claudia Elena Duță

Telefon: 0249465760
Email: biblioteca@popovici@yahoo.com
Adresa: Biblioteca Dumitru Popovici
Drăgănești-Olt, str. N. Titulescu, nr. 253
ISSN 2285 – 9098
ISSN-L 2285 - 9098

Colegiul de redacție al publicației „Curierul Drăgăneștiului”

Tablea de suflet

„Mulți moare și-așa n-are”

Cu circa 80 de ani în urmă, în satul meu natal, cu o logică tip oltenească, satul aparținând județului Dolj, nenea Gheorghe fierarul, de câte ori la căldură focului întreținut de foale confecționa potcoave pentru cai, boi și vaci, coase..., un fier de plug, o seceră, balamale sau închizători pentru porți, cu bucuria și mulțumirea unui făuritor de cele trebuincioase în curtea unui bun gospodar, întotdeauna, când înmâna celui care îl rugase să îi confecționeze oarece obiect zicea: „Ține, nene, să fii sănătos, să folosești ce ți-am făcut, mulți ani, așa lucru mai bun ca cel făcut de mine nu poate face nimeni...” „Mulți moare și-așa n-are...”, nimeni nu-i știa numele cel adevărat. Locuitori ai satelor vecine veneau la „mulți moare și-așa n-are”, să li se confecționeze cele necesare. Nenea Gheorghe venise în satul nostru de pe alte meleaguri și se instalase într-o casă părăsită în partea „din deal”. Deseori, folosea fraze și cuvinte pentru îmbogățirea cugetului: „dacă oamenii din satul nostru și-ar duce, cu toții, viciile și păcatele proprii la târgul din Băilești sau Giubega, fiecare privind la cele rele ale vecinilor, s-ar întoarce bucuroși acasă cu ale sale. Fără să știi că, din vechime oamenii au cugetări înțelepte și minunate și că trebuie să învățăm din ele, mi-au rămas în memorie, și azi, depășit de vârsta a treia, când trecutele amintiri se transformă în plăcute trăiri, cu plăcere caut să „vând pe gratis” cugetări și cuvinte de duh, după cum spunea un cunoscut cronicar: „De la lume adunate și-napoi la lume date.”

Ca oricine, prin naștere, nenea Gheorghe aparținea seminției colorate, de aceea babele satului îi ziceau

Gheorghe țiganul, fierarului. Era fire veselă, cu dinți puternici și foarte albi, dar citit, dacă știa să spună atâtea lucruri interesante.

Nu degeaba copiii de școală spuneau că de la „mulți moare și-așa nu are” învăță și află mai multe decât de la domnul învățător Tica sau Bușu.

Alți copii cu credință spuneau că nici Popa Gheorghe la orele de religie nu știe câte știe și spune Nea Gheorghe țiganul.

Când observă că este privit și numit țigan fără nicio intenție de răutate sau înjosire, de către cineva care i se adresa cu mult respect și apreciere, nenea „mulți moare și-așa n-are” mai zicea: dacă s-ar da fiecărei etnii de pe pământ dreptul de a alege cele mai bune obiceiuri și moravuri, atunci fiecare seminție privindu-le pe toate cu atenție, le-ar alege pe ale sale proprii.

Cu gura căscată și mizeria uscată sub nas, mulți copii mergeau și ascultau cele spuse de „mulți moare și-așa n-

are”. Oamenii se încred mai puțin în ureche decât în ochi. Mai bine să fii invidiat decât pățimit. Timpul domnește asupra oamenilor și nu oamenii asupra timpului.

După zeci de ani, răsfoind diverse cărți, parte din spusele filozofului satului, fierarul Gheorghe țiganul, de mulți cunoscut sub numele „mulți moare și așa n-are”, au descoperit că omul vesel și puțin colorat citise din Herodot 485-430..., Oare era o minunăție a reîncarnării?

„Dacă ne obosim fără să muncim suntem bolnavi și trebuie să mergem la doctori, la Băilești sau la baba Ganțoi, din marginea din jos a satului nostru, Galiciuica”.

În viață, deseori, învățăm mai multe din experiența bătrânilor; nu degeaba se zice „cine nu are bătrâni să își cumpere”. Mulți tineri, incapabili de a înțelege sfaturile bune spuse de cei în vârstă adaugă: „și cine are bătrâni să îi vândă”. Subsemnatul, zice că este doar o neînțelegere între generații, la ora când scriu, ora 03.00 în plină noapte, „mulți moare și așa n-are” parcă este lângă mine și tăifăsuim: „Lopata care trebuie să sape, va rugini cu siguranță dacă zace fără să fie folosită”. La fel și toate gândurile noastre frumoase și chibzuite nu duc nicăieri dacă nu ne vom comporta în conformitate cu ele. Când s-a „crăpat” de ziua, în cântec de cocoși și lătrături de câine, nenea Gheorghe, „mulți moare și-așa n-are”, a dispărut în aceeași liniște, prin care apăruse lângă mine și cu care, împreună am deșirat parte din ghemul amintirilor.

Când m-am văzut sigur, i-am promis duhului „mulți moare și-așa n-are” că mă voi strădui să nu mai am niciun viciu. Sunt de ajuns doar câteva, cât de mici, ca să întunece multe virtuți. Înainte de a pleca, către de unde a venit, „mulți moare și-așa n-are”, printre albi lui dinți mi-a zis: „Învăță să și ascuți și ai să poți trage folos și învățăminte de pe urma acelora care vorbesc prost.” Ca un ecou, într-o repetiție din ce în ce mai clară, din înaltul cerului albastru îmi pătrund în auz cuvintele: „Speranță au și cei care nu mai au nimic”.

P.S.: Îți mulțumesc nenea Gheorghe, tot ce mi-ai spus este de reținut! Nu am dormit, dar nu m-am obosit, pentru odihnă voi mai găsi timp.

PICTOR PROFESOR

COJOCARU VERGIL-COVER

UN CONCERT DE NEUITAT BUCHAREST WIND ORCHESTRA

L-am cunoscut pe dirijorul Florin Ciofică la una dintre repetițiile trupei *Teatrul NOSTRUM* (înființat sub egida Uniunii Ziariștilor din România și coordonat de doamna Rodica Subțirelu, actorii fiind membri ai UZPR). Cu ocazia acelei întâlniri, actrița Claudia Motea, directorul artistic al trupei, l-a invitat pe celebrul muzician să asiste la repetiție.

Atunci am aflat că dirijorul Florin Ciofică și alți doi muzicieni, doamna Silvia Petre și domnul Aurel Manciu, au înființat în 2004, formația simfonică de suflători *Bucharest Wind Orchestra*. În seara zilei de 4 octombrie, împreună cu soțul meu, scriitorul Mihail Diaconescu, am asistat la concertul extraordinar al acestei orchestre simfonice, oferit publicului bucureștean cu ocazia zilei Unității Germaniei. Concertul s-a desfășurat la Centrul Cultural European și de Tineret pentru UNESCO *Nicolae Bălcescu* din sectorul 4 al capitalei. În deschiderea programului, doamna *Oana Tofan*, actriță la teatrul *Excelsior*, a prezentat un scurt istoric al acestei orchestre simfonice. Este cea mai titrată orchestră simfonică de suflători din România. Încă de la înființare a fost invitată la numeroase evenimente culturale. A concertat și în cadrul Festivalului Internațional *George Enescu*. Este și acesta unul dintre motivele pentru care concertul din seara zilei de 4 octombrie a fost televizat.

Bucharest Wind Orchestra este proprietatea Asociației Culturale *Royal Sound*. Actrița *Oana Tofan* este președintele-director general al acestei asociații.

În cocheta sală a Centrului Cultural European și de Tineret pentru UNESCO *Nicolae Bălcescu* oferită cu generozitate de domnul Alexandru Alexandrescu, director general, alămurile strălucitoare, instrumentele pentru suflat și cele pentru percuție ne-au mângâiat auzul și sufletele cu armonii de neuitat.

Invitatul de onoare, tânărul, dar experimentatul dirijor german de origine română, *Mircea Mihai Spănu* și domnul *Florin Ciofică* au creat o perfectă comuniune

cu publicul, comentând, din perspectiva unor riguroase situații muzicologice și istorice, fiecare piesă ce urma să fie interpretată de orchestră.

Programul a cuprins muzică germană și românească. Au fost selectate opusuri din secolele al XIX-lea și al XX-lea. Ne-am delectat cu *Marșul Regelui Carol I al României*, *Graff Zeppelin Marsch*, *Alte Kameraden*, *Aschberg Polka*, *Valurile Dunării*, cu un fragment din muzica pentru filmul *Pirații din Caraibe*. Nu știu câți ardeleni erau în sală, dar simțirea mea de moață de la Brad, din inima Apusenilor, a vibrat până la lacrimi ascultând sunetele când duioase, când mai puternice, ale pieselor *Uvertura Ardealul*, *Ecoul în munți* și *Zarandul*. Interpretările oferite de dirijorul *Mircea Mihai Spănu* au fost pline de elan, de rafinament melodic și de puternice note lirice.

Cele oferite de dirijorul *Florin Ciofică* s-au caracterizat printr-o impresionantă nuanțare expresivă,

o admirabilă cizelare a fiecărui amănunt, prin forța comunicării artistice. Domnul *Florin Ciofică* este un mare artist dublat de un strălucit spirit organizatoric.

Orchestra pe care o conduce este formată din interpreți de înaltă clasă, personalități artistice de mare ținută. Important este faptul că domnul *Florin Ciofică* a reușit să realizeze cu orchestra pe care o conduce o riguroasă unitate în varietate, demnă de înalte idealuri estetice pe care și le-a propus.

Ținem să subliniem în mod deosebit perfectă concordanță stilistică a interpretărilor oferite de cei doi dirijori. Ei s-au completat într-un mod necesar și armonios. Publicul s-a dovedit deosebit de receptiv la modul cum au fost selectate piesele din program. A fost un program magnific. Aplauze prelungite și repetate au marcat diverse momente ale acestui concert de neuitat.

CORINA VLAD DIACONESCU

VARA AMINTIRILOR: LA VATICAN – O UNICĂ ȘI TULBURĂTOARE CONCLUZIE: CU TOȚII SUNTEM FIII LUI DUMNEZEU

Nu au rămas fără ecou noile cuceriri din domeniul astronomiei (inclusiv anunțul referitor la descoperirea unor planete asemănătoare Pământului), dar și pașii înainte făcuți în domeniul progresului tehnologic.

Iar legat de prezența extraterestră pe Terra, capul bisericii catolice, Francisc I, considera că desecretizarea prezenței pe Pământ a celor „din alte lumi” va fi un pas înainte în conștiința oamenilor și la crearea unei noi religii! Dar, înainte de toate, omenirea va trebuie pregătită pentru asimilarea noilor cunoștințe.

Astfel, la 13 aprilie 2014, în cadrul predicii rostite în Piața Sf. Petru, Papa Francisc I a spus: „...„Dragii mei frați și surori, vreau să vă spun că nu suntem singuri în Univers. Știința a făcut un nou pas înainte și, în scurt timp, vom afla de existența LOR, cu care vom schimba păreri despre lume. Această zi va fi extraordinară atunci când vom afla că Dumnezeu este unic și că întotdeauna se ocupă de noi toți”.

Și încă ceva: cu doi ani în urmă, în cadrul conferinței pe teme ozenologice „Contactul în deșert” care s-a desfășurat în California, Daniel Schihan – om de știință, expert în probleme de legislație americană și relații internaționale a prezentat un Raport în care a subliniat ca „Biserica catolică se pregătește ca, în curând, să desecretizeze informații referitoare la contactele cu o civilizație extraterestră, aflată la un înalt nivel de dezvoltare. Iar Papa va rosti o enciclică în care va sublinia necesitatea unirii cu comunitatea

galactică, că ar putea să salveze civilizația noastră de la pieire.”

Daniel Schihan a mai declarat, că personal a avut șansa să citească câteva capitole din Proiectul „Cartea albastră” legat de Fenomenul OZN al Forței Aeriene Militare a SUA și să vadă fotografiile ale unor aparate de zbor interplanetare, care au suferit accidente deasupra teritoriului american.

Și încă o informație: în anul 2009, Directorul Observatorului Astronomic al Vaticanului, părintele iezuit și astronom Jose Gabriel Funes din Argentina a publicat un articol intitulat „Extraterestrul – frații mei” în care afirma că EI sunt creații ale lui Dumnezeu, ca și oamenii. Iar dacă EI există, unii nu cunosc păcatul original. Este foarte probabil ca undeva, pe o alta planetă, să existe Raiul.

Un alt expert de la Vatican, G. Consolomanio este de părere că extraterestrul ar fi pentru noi nu numai „frați întru rațiune, ci și salvatori ai omenirii”.

Să ne întoarcem la iezuitul Jose Funes.

Într-un interviu acordat Agenției spaniole de presă EFE, teologul – astrofizician, participând la lucrările ultimei ediții a Congresului Internațional „Sfere Galactice” la care au participat peste 250 de specialiști în exobiologie și care s-a desfășurat cu ani în urmă la Universitatea Pontificală Gregoriană din Roma edificiul în care tot ce era legat de Bing-Bang și de o eventuală existență a civilizațiilor extraterestre, fusese, până atunci, ascuns de Biserica catolică!

„...„În alte Galaxii pot exista o mulțime de planete asemănătoare Terrei populate cu ființe ca și noi „a subliniat Jose Funes. El a provocat o adevărată spaimă când a afirmat că „extraterestrul trebuie considerat ca frați ai noștri întru creație. Oricum, există forme de viață primitivă pe alte planete ale Sistemului Solar, ca de exemplu, bacterii, viruși, etc. Civilizațiile mult mai dezvoltate și mai evolute decât a noastră sunt foarte departe de noi, invizibile și intangibile actualmente” – a subliniat iezuitul argentinian.

După cum fără îndoială știți, Jose Funes nu este primul exponent al Vatican-ului care abordează această incitantă problemă: monseniorul Corrado Balducci, prieten al Papei și exorcist oficial al Sfântului Scaun s-a manifestat pozitiv, admitând existența OZN-urilor și originea lor extraterestră:

„...„Totul în Univers, inclusiv extraterestrul, OZN-urile, etc sunt reconciliabile cu Dumnezeu... Extraterestrul sunt ființe de o mare bunătate, care doresc să ne aducă mai aproape de Dumnezeu... Un eveniment OZN trebuie examinat cu mare atenție, nu ca un miracol, ci ca unul aflat deasupra obișnuitului, nu ca un incident divin sau demonic, ci ca o realitate fizică, parte a naturii. În timp, progresul științific va veni atât în ajutorul parapsihologiei, cât și a cercetării OZN”.

ALECU MARCIUC

(din volumul „La hotarele posibilului 3”, în pregătire)

Recoltă bogată pentru canotajul românesc

Casu Mădălina, Parascanu Roxana, Ailincăi Adriana, Tivodariu Maria, Parfenie Beatrice, Popa Iuliana, Rusu Magdalena, Anghel Roxana, Druncea Daniela - 8+1 feminin

Vrinceanu Ioana, Bejinariu Viviana, Bereș Mădălina, Tîlvescu Denisa - 4 rame feminin

Bahmărel Sorin, Atomei Ciprian, Dorin Alupei, Antonio Colamonici, Bacaoanu Marius, Boguș Cosmin, Codrici Bogdan, Mastacan Vasile, Cristian Marcus - colectivul tehnic al lotului național de canotaj

Maftai Tabița, Roșu Larisa, Logofătu Elena, Pașcanu Nicoleta - 4 vâsle feminin

Popescu Cristina, Bereș Amalia - dublu rame feminin

Tudosă Ciprian, Cozmiuc Vasile - dublu rame masculin

Cu cele 30 de medalii mondiale și europene (13 de aur, nouă de argint, opt de bronz) cucerite anul acesta, Federația Română de Canotaj a făcut un nou pas spre vârful ierarhiei finale ce va fi stabilită de MTS. Seniorii și tineretul under 23 au luat partea leului, cu câte 14 trofee, două fiind aduse de juniori.

Obiectivul pentru Mondialele seniorilor de la Linz a fost depășit, pe lângă cele două arginturi obținute de Simona Radiș (campionă europeană și mondială anul trecut) și Ancuța Bodnar (aur continental în 2018), la dublu vâsle și de Mihăiță Țigănescu-Mugurel Senciuc-Ștefan Berariu-Cosmin Pascari (campioni continentali, fără Senciuc, în 2018),

viana Bejinariu-Mădălina Vereș-Denisa Tîlvescu, la 4 rame, poziția 5 în finala A, Marian Enache-Ioan Prundeanu, dublu vâsle, locul 6 în finala A, Amalia Bereș-Cristina Popescu, dublu rame, locul 1 în finala B, pe 7 la general, Marius Cozmiuc, soțul Ionelei-Ciprian Tudosă, locul 4 în finala B, 10 la general. Rezultate ce au plasat România pe locul 7 în clasamentul pe probe calificate, după Olanda, Marea Britanie, Noua Zeelandă, Italia, Australia și SUA. De reținut că s-au întrecut 1190 de sportivi și sportive reprezentând 80 de națiuni.

Nu putem omite nominalizarea campionilor mondiali Florin Lehacki-Dumitru Ciobică, dublu rame fără cârmaci, tineret, la Sarasota, SUA și Florin Arteni Fîntînariu-Alexandru Gherasim, dublu rame, juniori, pe pista olimpică de la Tokyo. Dar și a fetelor de la 8+1, aur continental, la Lucerna, Cristina Popescu, Amalia Bereș, Mădălina Casu, Roxana Parascanu, Beatrice Parfenie, Iuliana Pop, Maria Rusu, Roxana Anghel, Daniela Druncea, care au promis revanșa în regata de calificare olimpică. Sau a medaliatelor cu bronz mondial Elena Rusu-Elena Logofătu-Nicoleta Pașcanu-Tabița Maftai, 4 vâsle, tineret, aur european în 2018 și Patricia Cireș-Andrada Moroșanu-Gabriela Paraschiv-Cosmina Podaru, 4 vâsle, juniori.

Rezultate datorate în bună măsură lucrului bine făcut în echipă și sprijinului oferit de partenerii și sponsorii MTS, COSR, Herbalife, Negro 2000.

Pagină realizată de RADU LEVÂRDĂ

Prundeanu Ioan, Enache Marian - Dublu vâsle masculin

Beleagă Gianina, Cozmiuc Ionela - Dublu vâsle feminin categorie ușoară

Referindu-se la participarea la Jocurile Olimpice de anul viitor, unde s-au calificat șapte echipe, cu un total de 18 sportivi și sportive, secretarul general Sandu Pop aprecia că federația poate aborda orice strategie privind alegerea celor mai bune soluții pentru componentele bărcilor în vederea obținerii de medalii. Totodată, au șanse mari să li se alăture bărcile de 8+1, după regata de la Lucerna, din luna mai 2020, ajungându-se la un total de nouă echipe, cel mai mare număr din istoria prezențelor olimpice. Toți acești sportivi sunt asistați în pregătire de un colectiv tehnic condus de Antonio Colamonici și antrenorul federal Dorin Alupei, italianul lucrând din 2016 cu băieții, iar de anul trecut și cu fetele. Secunzii lor sunt Vasile Mastacan, Cristian Marcus, Ciprian Atomei, Iulia Bulie, Sorin Băhmărel, la feminin, Bogdan Codrici, Marius Bacauanu, Cosmin Boguș, Daniel Donci, Ana Ogulturk, la masculin.

la 4 rame fără cârmaci au mai prins biletul olimpic alte cinci echipe. Ionela Cozmiuc-Gianina Beleagă, la dublu vâsle categoria ușoară, locul 4 în finala A, Ioana Vrinceanu- Vi-

Țigănescu Mihăiță, Senciuc Mugurel, Elisabeta Lipă, Berariu Ștefan, Pascari Cosmin - Patru rame masculin

Bodnar Ancuța, Radiș Simona - dublu vâsle feminin

AVOCATUL CASEI

Despre sindicate

Potrivit art. 4 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, coroborat cu prevederile Legii nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, ale Legii nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, ale Legii nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare și ale Legii nr. 360/2002 privind Statutul poliștilor, nu pot constitui sindicate: a) persoanele care dețin funcții de demnitate publică, potrivit legii; b) magistrații (judecători și procurori). Prin Decizia nr. 147/2004 și Decizia nr. 1364/2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a textului legal anterior, identic celui actual, privind interdicția sindicalizării magistraților. S-a apreciat că, prevăzând posibilitatea constituirii mai multor tipuri nedeterminate limitativ de asociații, art. 40 din Legea fundamentală are în vedere, concomitent, și posibilitatea limitării sferei persoanelor care pot constitui ori pot adera la diferite tipuri de asociații, așa cum este și cazul magistraților (dacă limitarea dreptului de a se constitui în sindicate este concretizată la nivel de lege; c) prefectii și subprefecții; d) personalul militar din Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Interne, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Pază și Protecție, Serviciul de Telecomunicații Speciale, precum și din unitățile din subordinea ori coordonarea acestora. Potrivit Legii nr. 195/2000 privind constituirea și organizarea clerului militar, în aceeași logică, nici clerul militar nu se poate sindicaliza (normă specială expresă rămasă în vigoare); e) pensionarii. Prin derogare de la Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, pensionarii se pot asocia pentru apărarea drepturilor lor cuvenite în cadrul sistemului asigurărilor sociale, potrivit Legii nr. 502/2004 privind asociațiilor pensionarilor. Legiuitorul a tranșat soluția posibilității susținerii de către pensionari a intereselor lor, în sensul că ei se pot asocia potrivit acestei reglementări speciale, dar, în continuare, nu le este permisă constituirea de sindicate (cu toate că, în fapt, o parte dintre ele se intitulează sindicate). Actul normativ prevede însă că federațiile pensionarilor pot fi sprijinite în activitatea lor de confederațiile sindicale. Persoanele care, fiind membri de sindicat, devin pensionari, pot să rămână în

continuare, după pensionare, membri ai sindicatului din cadrul unității în care au fost salariați; f) elevii, studenții, șomerii. De plano, nu se pot sindicaliza persoanele care nu desfășoară o activitate profesională aducătoare de venit, chiar dacă, în fapt, există astfel de „sindicate”, cum sunt cele ale șomerilor și, respectiv, ale studenților. S-a susținut că și clericii din parohii aflați în funcțiune, monahi angajați în raporturi de muncă și clericii misionari s-ar putea sindicaliza. Inițial, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărât că membrii clerului și personalul laic al cultelor se pot constitui în sindicate (Afacerea Sindicatul Pastoral cel Bun contra României, cauza nr. 2330/2009, hotărârea din 31 ianuarie 2012). Rațiunea acestei hotărâri a fost aceea că „în absența nevoii sociale imperioase și în lipsă de motive suficiente, Curtea apreciază că o măsură atât de radicală, ca respingerea cererii de înregistrare a sindicatului reclamant este disproporționată față de scopul vizat și, plecând de la aceasta, nu este necesară într-o societate democratică”. În urma unei cereri a Guvernului României, cauza s-a judecat în fața Marii Camere. Ca urmare, s-a adoptat Hotărârea din 9 iulie 2013 care statornicește că, respingându-se de către instanța de judecată cererea de înregistrare a sindicatului, nu a fost încălcat art. 11 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care reglementează libertatea de asociere, inclusiv dreptul de a constitui cu alții sindicate și de a se afilia la sindicate, precum și faptul că restrângerea acestei libertăți poate face obiectul unor prevederi legale, dacă sunt măsuri necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protejarea sănătății sau a moralei ori pentru protecția drepturilor și libertăților altora. Curtea a considerat că marja de apreciere a statului este mai amplă în acest domeniu și include dreptul de a recunoaște sau nu, în cadrul comunităților religioase, organizații sindicale ce urmăresc scopuri de natură a putea împiedica exercitarea autonomiei cultelor. În prezent, art. 29 alin. (1) și (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, permite, inclusiv înalților funcționari publici, să se asocieze în sindicate. Dar, dacă sunt aleși și în organe de conducere ale organizațiilor sindicale, înalților funcționari publici și funcționarilor publici de conducere care au calitatea de

ordonatori de credite, le revine, conform art. 29 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, obligația de a opta, în termen de 15 zile, pentru una din cele două funcții. Dacă se optează pentru funcția de conducere a organizației sindicale, raportul de serviciu al funcționarului public în cauză se suspendă pe o perioadă egală cu cea a mandatului de conducere sindical, spre a se înlătura posibila coliziune de interese dintre calitatea de reprezentant legal al autorității/instituției publice și calitatea de reprezentant al organizației sindicale în care au fost aleși. Funcționarii publici care nu au calitatea de ordonatori de credite, pot deține simultan și pot exercita efectiv funcția publică și funcția de conducere a organizației sindicale, cu respectarea regimului incompatibilităților și al conflictelor de interese – art. 29 alin. (3) din Legea nr. 188/1999. Sfera persoanelor care nu se pot constitui în sindicate este mai largă decât cea acceptabilă potrivit normelor internaționale ale muncii care se referă, sub acest aspect restrictiv, numai la forțele armate și la personalul din poliție. Numărul minim de angajați ai aceleiași unități ce pot constitui o organizație sindicală este de 15, potrivit art. 3 alin. (2) din Legea nr. 62/2011. Din formularea legală, care se referă expres la aceeași unitate, rezultă că este exclusă constituirea unui sindicat format fie din personal casnic, având ca angajator o persoană fizică, fie din angajați aparținând unor unități diferite. Conform art. 3 alin. (5) din lege, salariații minori, de la vârsta de 16 ani, pot fi membri ai unei organizații sindicale, fără a fi necesară încuviințarea prealabilă a reprezentanților lor legali. Persoanele care constituie un sindicat trebuie să fi împlinit vârsta de 18 ani, deoarece numai de la această vârstă au capacitate deplină de exercițiu. Așadar, salariații care au împlinit 16 ani ar putea fi membri de sindicat, prin aderare, dar nu vor putea constitui un sindicat. Organizațiile sindicale: a) sunt rezultatul unei asocieri libere de persoane după criteriul locului de muncă, grupului de unități, sectorului de activitate sau național; b) au o natură profesională, iar nu politică; c) își desfășoară activitatea în temeiul statutelor proprii, aprobate potrivit Constituției și legii. Conform art. 5 din Legea nr. 62/2011, constituirea, organizarea, funcționarea, reorganizarea și încetarea activității unei organizații sindicale se reglementează, cu respectarea legii, prin statutul adoptat de membrii săi. În mod obligatoriu, statutul trebuie să cuprindă, potrivit art. 6 alin. (1) cel puțin * scopul constituirii, denumirea și sediul organizației sindicale * modul în care

Avocat dr. GEORGE VLAICU
Baroul București
0722 37 99 88
0736 94 91 61
vlaicug_03@yahoo.com

se dobândește și încetează calitatea de membru al organizației sindicale * drepturile și îndatoririle membrilor * modul de stabilire și încasare a cotizațiilor * organele executive de conducere, denumirea acestora, modul de alegere și de revocare, durata mandatelor și atribuțiile lor * condițiile și normele de deliberare pentru modificarea statutului și de adoptare a hotărârilor * mărimea și compunerea patrimoniului inițial * divizarea, comasarea sau dizolvarea organizației sindicale, transmiterea ori, după caz, lichidarea patrimoniului. Normal că reglementarea activității sindicatelor nu se realizează exclusiv prin statutele lor. Ca și în cazul oricărui subiect de drept, legiuitorul poate interveni spre a stabili și alte răspunderi/atribuții pentru sindicate, în raport cu cele prevăzute de statutele lor, dar numai în concordanță cu normele internaționale și cu cele constituționale; d) apără drepturile și interesele profesionale, economice și sociale ale angajaților; e) sunt, prin natura lor, persoane juridice de drept privat, care contribuie însă, prin activitățile lor, și la soluționarea unor probleme de interes public. Sindicatele nu se bucură de suportul financiar al statului, spre deosebire de partidele politice, care pot primi finanțare de la stat, potrivit legii. Independența patrimonială este de esență sindicatelor, chiar dacă pot să primească bunuri mobile sau imobile în folosință de la stat, dar fără a le putea utiliza în scopuri patrimoniale. *Sperăm că am răspuns tuturor solicitărilor primite din partea doamnei Aurora Ignat din Baia-Mare, a domnului Marius Țigănuș din Buzău și a concitadinului său Dumitru Mateiciuc.*

Editată de
UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI
DIN ROMÂNIA
- Președinte DORU DINU GLĂVAN

Director general
DORU DINU GLĂVAN

Redactor șef
RODICA SUBȚIRELU

Redactor șef-adjunct
TEODORA MARIN

Editor coordonator
OVIDIU ZANFIR

Secretar general de redacție
MIHAELA RUSU

MEMBRI FONDATORI:

DORU DINU GLĂVAN (UZPR)
RODICA SUBȚIRELU (UZPR)
MIHAELA RUSU (UZPR)
CLEMENTINA TIMUȘ (UZPR)
ELIZA ROHA
CORINA POPESCU (UZPR)
IOANA UNGUREANU
ANCA SIMILEA GIACOMELLO
CLAUDIA MOTEA (UZPR)
NICOLAE CABEL (UCIN)

Consultanță juridică:
av. dr. GEORGE VLAICU

Seniori editori:

Conf. dr. CORNELIU ZEANA (UZPR)
Conf. univ. dr. GABRIEL I. NĂSTASE
Gen. dr. EMIL STRĂINU (UZPR)
CORINA VLAD DIACONESCU (UZPR)
MARIAN DUMITRU (UZPR)
GEORGE CANACHE (UCIN)
ALEXANDRE ANDREI (Paris)
NICOLAE VASILE (UZPR)
COJOCARU VERGIL - COVER (UAPR)

**Responsabilitatea juridică
pentru conținutul articolului
publicat aparține autorului.**

ISSN: 2393-1361

Adresă:

**Uniunea Ziariștilor
Profesioniști din România**
Bld. General Gheorghe Magheru 28-30,
et. 1, Sector 1, București

Contact:

Tel: 021 317.92.25;

Fax: 021 313.06.72

cronicatimpului@gmail.com
uzprcronicatimpului.wordpress.com

Tipărit la: Gutenberg SA
Bd. Theodor Pallady, 287, sector 3,
București, 021.345.09.26
gutenberg_sa@yahoo.com

Hotel
mari
vila

BW Premier Collection Mari Vila Hotel

★★★★

Contact

Adresa:
Strada Balta Doamnei,
Nr. 44-50, 032624,
Sector 3, București,
România

Telefon:
+40 37 205 08 00

Fax:
+40 21 568 88 88

Mobil:
+40 755 346 346
(rezervări hotel)
+40 755 345 345
(evenimente)

Email:
reservation@hotelmarivila.ro
(rezervări hotel)
sales@hotelmarivila.ro
(evenimente)

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR

- ÎMPRUMUTURI AVANTAJOASE;
- AJUTOARE MATERIALE NERAMBURSABILE;
- AJUTOARE DE DECES;
- AJUTOARE PENTRU TRATAMENTE MEDICALE;
- LOCURI DE ODIHNĂ ÎN HOTELUL CARP, PUCIOASA;
- EXCURSII ÎN ȚARĂ ȘI STRĂINĂTATE;
- CONSULTĂȚII JURIDICE GRATUITE OFERITE DE AV. ANDREEA CRISTEA;
- BILETE ȘI INVITAȚII GRATUITE LA SPECTACOLE;
- ACTIVITĂȚI CULTURALE DIVERSE.

VĂ AȘTEPTĂM ALĂTURI DE NOI!

CONTACT
CARP Nr.1 SENIORII
București, str. Dr. Iacob Felix,
nr. 10 A, Sectorul 1,
tel. 021/316.62.62, 0729/964.395
e-mail: carpseniorii1@gmail.com

**CENTRUL PENTRU SENIORI
AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI**

www.cs-mb.ro

**Bd. Basarabia nr. 37-39,
intrarea D 113, etaj 1,
Sector 2, București
cod poștal 022103**

Telefon: 0755061878

Email: contact@cs-mb.ro

**UNIVERSITATEA
HYPERION**

www.hyperion.ro

Calea Călărașilor 169, Sector 3, București, 030615
Tel: 021.327.44.64, 021.327.44.65, 021.321.46.67

**Domeniul
Bogdan**

Natura într-un pahar cu vin

